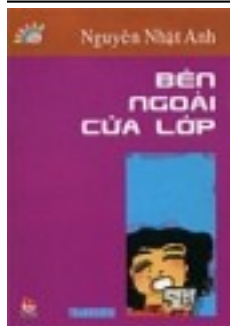

Kính vạn hoa - Tập 32 - Bên ngoài cửa lớp

Contents

Kính vạn hoa - Tập 32 - Bên ngoài cửa lớp	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	16
6. Chương 06	21
7. Chương 07	25
8. Chương 08	29
9. Chương 09	37
10. Chương 10	41

Kính vạn hoa - Tập 32 - Bên ngoài cửa lớp

Giới thiệu

Thằng Cung là một thằng thù dai. Vụ thi hoạt cảnh năm ngoái đã qua lâu rồi nhưng nó vẫn nhớ mãi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-32-ben-ngoai-cua-lop>

1. Chương 01

Sáu giờ sáng đối với thằng Cung hãy còn sớm lắm. Bảy giờ mười lăm lớp nó mới bắt đầu tiết học thứ nhất, vì vậy nó luôn cho phép mình ngủ nán thêm một lát. Xưa nay thế, đối với chính mình con người ta bao giờ cũng tỏ ra rộng rãi.

Thường thì Cung thức dậy lúc sáu giờ rưỡi, tất nhiên là sau khi chị Lệ nó lay đến mỗi cả tay và gọi đến khô cả họng.

Lệ học trên Cung hai lớp, năm nay học lớp mười một. Chỉ hơn hai lớp thôi mà trong Lệ người lớn ra phết, nhất là từ ngày lên cấp ba, chiếc áo dài đã biến Lệ thành một thiếu nữ hảnh hoi.

Và tội nghiệp làm sao, người thiếu nữ hảnh hoi ấy sáng nào cũng đến méo mặt với ông em bảo bối của mình. Có những hôm thằng Cung cứ trơ ra, tai thì vẫn nghe gọi, người thì biết rõ là đang bị lắc như một chai rượu, thế mà dứt khoát không mở mắt là không mở mắt. Làm như nó cố chứng tỏ giữa nó và một khúc gỗ chưa biết bên nào lì lợm bằng bên nào hay sao ấy!

Chỉ đến khi chị nó không kiên trì thêm được nữa, thò tay véo tai nó một cái rõ đau, thì Cung mới giật nảy và mở choàng mắt, la toáng:

- Nè, nè, không phải ý làm chị rồi muốn véo tai người ta lúc nào thì véo à ghen!

Nếu cự nự xong mà tai vẫn chưa hết đau, thế nào Cung cũng tuôn thêm một câu bá láp nào đó, chẳng hạn:

- “Bà” cứ véo tai “tui” cho sưng đi, mai mốt “bà” có chồng, thế nào chồng “bà” cũng véo sứt tai “bà” cho “bà” coi! Gieo gió gặt bão mà!

Lệ sợ nhất những câu nói chối tai như thế của ông em. Mà những câu nói linh tinh thì thằng Cung có hàng mớ. Có lần Lệ tức ứa nước mắt, bèn vùng vằng với mẹ:

- Từ ngày mai trở đi, mẹ đập thằng Cung dậy đi. Con không kêu nó nữa đâu. Sáng nào nó cũng cự nự con không hà.

Mẹ la:

- Mẹ kêu sao được mà kêu. Năm giờ sáng mẹ phải dọn hàng ra chợ rồi, con không thấy sao?

Đúng là mẹ phải dọn hàng ra chợ từ lúc trời còn tờ mờ, Lệ quên khuấy mất chuyện đó. Nghe mẹ nhắc, mặt Lệ ngẩn ra, sau đó chuyển sang nhăn nhó nhưng đã thôi nằn nì. Lệ đành tự an ủi rằng ai đã trót làm chị đều phải chịu cái cảnh “trái ngang” như mình, không làm sao thoái thác được.

Nhưng không phải ngày nào thằng Cung cũng khoái làm khúc gỗ. Như hôm nay chẳng hạn.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ, Cung đem chiếc đồng hồ reo vào giường, để sát bên gối. Sáu giờ sáng, chuông đổ chưa hết hồi, nó đã bật dậy, lồm cồm bò xuống khỏi giường quờ chân tìm dép.

Ở giường bên cạnh, chị Lệ nó nhòm đầu ngó sang:

- Hiện tượng là à nha!

Cung nhếch mép:

- Chuyện xoàng! Tại em không muốn dậy sớm thôi. Khi nào muốn, em chả cần chị gọi đâu.

Mẹ thằng Cung giờ này đã ra chợ. Ba nó là kỹ sư cầu đường, thường xuyên đi công tác xa, chỉ về nhà vào ngày cuối tuần.

Mỗi sáng, thường chỉ có hai chị em bên bàn ăn.

Lệ bẻ một góc bánh mì, tò mò nhìn em:

- Sáng nay em làm gì mà dậy sớm thế?

Cung vênh mặt:

- Có chuyện quan trọng.

- Chuyện quan trọng cơ à? - Lệ tròn mắt.

- Còn hơn cả quan trọng nữa! - Cung tặc tặc lưỡi, nó bỏ lọt thỏm mẫu bánh mì kẹp patê trên tay vào miệng rồi gật gù tiếp - Phải nói là đặc biệt quan trọng!

- Thế đó là chuyện gì?

Cung ra oai, miệng vẫn nhồm nhoàm:

- Chị là con gái không nên biết đến chuyện này.

- Thôi đi! - Lệ bĩu môi - Em đừng có làm tàng!

Rồi Lệ xuống giọng dỗ dành:

- Chuyện gì thế, nói cho chị nghe đi!

Cung vẫn khẳng khẳng:

- Không nói được! Đã bảo đây là chuyện đàn ông mà!

- Em đừng có làm bộ làm tịch! - Lệ nheo mắt - Sáng nay em được kết nạp Đoàn phải không?

- Sai bét! Tuần tới lớp em mới làm lễ kết nạp.

Lệ mỉm cười:

- Hay là em được nhà trường cử đi thi học sinh giỏi toàn quốc?

Cung nhăn nhó:

- Chị đừng có trêu em.

Lệ ngược lên trần nhà, ngón tay trở đặt trên môi:

- Để chị nghĩ xem nhé! Chắc là... chắc là sáng nay có một cuộc thi đấu thể thao giữa lớp em và lớp...

- Chị đoán không ra đâu!

Cung buông thông một câu và đứng lên khỏi ghế. Nó chạy lại bàn học, quơ vội chiếc cặp rồi vọt tuốt ra cửa:

- Trễ giờ rồi, em phải đi đây!

Lệ nhắc:

- Em chưa uống nước.

- Khỏi! - Cung đưa tay quẹt mép - Lên trường em uống cũng được!

Lệ chạy theo ra cửa:

- Nhưng chuyện gì quan trọng thế? Em không thể nói chị nghe được sao?

- Nói thì nói! - Cung ngoảnh cổ lại, mặt trịnh trọng - Nhưng chị không được tiết lộ cho người nào biết đấy nhé!

- Được rồi, chị hứa! - Lệ sốt ruột - Chuyện gì vậy?

Cung nhe răng cười hì hì:

- Em phải đi quét lớp! Sáng nay tổ em trực sinh!

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ra của bà chị, Cung quay mình co giò chạy biến.

Phải có đến mấy phút, lúc ông em tinh quái đã khuất hẳn sau góc đường, Lệ mới thôi sững sờ. Vừa tức vừa buồn cười, Lệ giậm chân mắng:

- Thằng quỷ con!

Nhưng lúc này thằng Cung đâu có nghe được những lời rửa sả đó. Nó đang trên đường tới trường.

Khi Cung thò đầu vào lớp, tụi bạn đã bị lừa cả ra ngoài sân. Trong lớp chỉ còn mấy đứa tổ 4: Tiểu Long và Quý ròm đang khiêng ghế cho nhỏ Hạnh và nhỏ Hiên Hoa quét dọn.

Nhắc thấy Cung, nhỏ Hạnh liền giục:

- Lẹ lên Cung! Chỉ còn mười lăm phút nữa thôi đấy!

Cung quăng cặp lên bàn, liếm môi hỏi:

- Tôi làm gì đây?

Quý rờm hắt đầu về phía dãy bàn cạnh cửa ra vào:

- Nửa lớp bên đó chưa *****ng tới! Mà khiêng ghế chất lên bàn đi!

Cung nhăn nhó:

- Một mình tao làm sao khiêng nổi!

- Mà đừng có làm biếng! Chiếc ghế nhẹ hều mà khiêng không nổi hả?

Cung hừ mũi:

- Nhẹ hều sao mà với thằng Tiểu Long hai đứa xúm vô khiêng một chiếc?

- Thôi, Cung đừng có đứng so bì nữa! - Nhỏ Hạnh vội vàng can thiệp - Sắp có trống vô lớp rồi kìa!

Nhỏ Hạnh là tổ trưởng tổ 4, lại là lớp phó học tập hai năm liền, ăn nói mềm mỏng nhưng rất có uy.

Nghe nhỏ Hạnh phàn nàn, Cung không nói làm gì, lầm lũi đi khiêng ghế.

Cung khiêng ghế mà bụng cứ thấy tức. Môi mím chặt, nó cố tình khua khoắc ầm ĩ. Nó kéo ghế ròn rột, quăng ghế rầm rầm.

Nhưng đám bạn nó vẫn tảng lờ. Tụi nhỏ Hạnh nháy nhau giả điếc, vờ như chẳng nghe thấy gì.

Cung gây náo loạn một hồi chẳng thấy ai lên tiếng, bụng càng sôi. Chưa biết làm gì để xả cơn tức, chợt nhận ra sự vắng mặt của Kim Em, mặt Cung lập tức sầm xuống:

- Cái bà mập này, đến ngày trực sinh lại chuồn mất!

Nhỏ Hạnh xách chổi bước lại:

- Cung qua dãy bên kia phụ với Long và Quý sắp xếp lại bàn ghế đi, để bên này cho Hạnh và Hiền Hoa quét!

Cung vừa quay lưng vừa làu bàu, không rõ nó tự nói với mình hay cố tình ca cẩm cho mấy đứa trong tổ nghe:

- nếu bà mập đừng chơi ác nghiệt ngang, bữa nay tôi đâu phải khiêng ghế một mình!

Thật ra nhỏ Kim Em đâu có nghĩ. Khi trống vào lớp vang lên, cả lớp lục tục xếp hàng và Tiểu Long ôm mấy cây chổi lên trả cho nhà kho thì Kim Em lò dò xuất hiện.

Nhỏ Hiền Hoa lườm bạn:

- Hay quá há! Đợi tụi này làm xong xui rồi bạn mới tới!

Kim Em ấp úng, về biết lỗi:

- Sáng nay Kim Em ngủ quên.

Cung hừ mũi:

- Xạo đi! Sao mọi hôm không quên lại lựa đúng hôm trực sinh để ngủ quên?

- Tại tối hôm qua Kim Em thức khuya học bài chớ bộ.

- Tôi không tin! - Cung nhún vai, nó vẫn chưa nguôi “nỗi khổ khiêng ghế” khi nãy - Bạn cố tình trốn trực sinh thì có!

Kim Em đỏ mặt:

- Sao Cung lại nghĩ xấu bạn bè vậy?

Cung nhếch môi:

- Bạn bè đã xấu sẵn thì mình muốn nghĩ tốt cũng đâu có được!

Kiểu ăn nói “ác khẩu” của Cung khiến Kim Em tức muốn ứa nước mắt. Nếu lúc đó vô Vĩnh Bình không vẩy tay ra hiệu cho học sinh vào lớp chắc nó oà lên ngay tại chỗ rồi.

Nói cho đúng ra giữa Cung và Kim Em chẳng có mối thâm thù nào. Tuy ở chung một tổ, ngồi cùng một bàn suốt hai năm trời nhưng có con Hiễn Hoa ngồi chắn ngay chính giữa nên Cung và Kim Em chẳng có *****ng chạm nào đáng kể.

Chỉ từ năm ngoái, lúc thi một hoạt cảnh về lịch sử, Cung phải ề cổ làm voi cho Kim Em cỡi và cãi nhau chí choé thì nó mới bắt đầu “thấy ghét” con nhỏ này.

Có tài thánh Kim Em mới biết Cung là đứa thù dai như vậy. Nó tưởng Cung nặng lời với nó chỉ vì nó bê trễ chuyện trực sinh nên sau khi vào lớp, ngồi ngẫm nghĩ một hồi, nó nguôi nguôi bèn quay sang Cung:

- Cung nè! Lần tới Kim Em sẽ không ngủ quên nữa đâu!

Nào ngờ Cung “xì” một tiếng:

- Đừng nói trước bước không qua!

Bị Cung dội nguyên một thùng nước lạnh, mặt Kim Em xụ xuống:

- Bộ Cung vẫn nghĩ hôm nay Kim Em cố ý đi trễ hả?

- Chứ không phải sao? _ Cung lạnh lùng.

- Không phải!

Kim Em đáp, mắt nó đã bắt đầu rơm rớm.

Nhỏ Hiễn Hoa ngồi giữa này giờ cố bấm bụng “chịu trận”, nay thấy cuộc đấu khẩu sắp sửa có thêm màn nước mắt, liền hốt hoảng suyt khê:

- Hai bạn có thôi đi không! Cô Vĩnh Trinh đang nhìn xuống kia!

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBEIB31F

2. Chương 02

Chương 2

Cô Vĩnh Bình viết lên bảng ba chữ “Hịch tướng sĩ” to tướng rồi quay nhìn cả lớp:

- Hôm nay các em sẽ được học một trong những thiên hùng văn nổi tiếng nhất trong lịch sử văn học nước ta. Đây là một tác phẩm tiêu biểu cho chủ nghĩa yêu nước cao đẹp của thời đại chống Nguyên Mông...

Cô Vĩnh Bình mới nói tới đó, dưới lớp lập tức nổi lên những tràng cười rúc rích. Chả là hai chữ “Nguyên Mông” khiến nhiều đứa nhớ lại chuyện cười ra nước mắt trong cuộc thi hoạt cảnh lịch sử năm ngoái. Hồi đó lúc tổ 3 dựng cảnh vua Quang Trung cỡi voi đốc chiến hạ đồn Ngọc Hồi, Đặng Đạo và Phước chui vào tấm vải đóng vai voi cho thằng Bá cưỡi. “Vua Quang Trung” Bá ngồi trên lưng thằng Phước, cựa quậy sao đó khiến mỗi lúc mỗi tụt dần ra phía sau và để ngay trên đầu Đặng Đạo. Bên dưới tấm vải khoác, Đặng Đạo nhăn nhó cứ nự “Mày để nguyên cái mông lên đầu tao như thế, gãy cổ tao còn gì!”. Thằng Cung nghe lồm bồm được hai tiếng “nguyên mông” liền hăm hở đứng lên, nhanh nhẩu đáp “Thưa cô, đó là Trần Hưng Đạo đang tiến đánh giặc Nguyên Mông ạ” khiến ai nấy tròn xoe mắt. Đến khi cô giáo vịn vẹo và những đứa trong cuộc khai ra, mọi người mới vỡ lẽ và đứa nào đứa nấy ôm bụng cười lăn bò càng.

Vì vậy, bữa nay nghe cô Vĩnh Bình nhắc đến hao chữ “Nguyên Mông”, hơn một nửa lớp che miệng cười khúc khích.

Ngay cả con nhỏ Kim Em, mới suýt khóc đây, lúc này cũng tùm ta tùm tím.

Chỉ có Cung là miệng mồm méo xệch. Tài nóng bùng, nó gục đầu xuống bàn, không dám ngước lên.

Cô Vĩnh Bình nhịp cây thước kẻ lên bảng:

- Các em yên lặng nào!

Cả lớp lập tức im phất. Đầu năm học, không rõ cô giáo mới hiền dữ ra sao, chẳng đứa nào dám giỡn mặt.

- Có chuyện gì đáng cười mà các em ồn ào thế? - Cô Vĩnh Bình lại hỏi.

Lớp học vẫn lặng như tờ. Lớp trưởng Xuyên Chi mấy lần dợm đứng lên nhưng cuối cùng lại thôi. Tuy rất muốn trình bày với cô giáo nhưng mặt khác nó lại không muốn nhắc tới chuyện cũ. Nó không muốn gọi lại “vết thương lòng” của Cung. Nó không muốn làm Cung xấu hổ.

Cô Vĩnh Bình quét mắt dọc các dãy dãy bàn, bụng lạ lùng vô kể. Cô không hiểu tại sao cái lớp 9A4 nom có vẻ đáng yêu này lại nhất quyết không đáp lời cô.

Xui cho Kim Em, trong lúc cô Vĩnh Bình đang lặng lẽ dò xét, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào nó lại chum chim miệng đánh mắt sang thằng Cung.

- Kim Em!

Cô Vĩnh Bình háng giọng gọi.

Giọng cô Vĩnh Bình không lớn, nhưng giữa bầu không khí đang căng như sợi dây đàn, tiếng gọi bất thần của cô không khác gì tiếng sấm khiến đứa nào đứa nấy giật bắn mình.

Mặt Kim Em xanh lè. Nó “dạ” lí nhí trong miệng và rụt rè đứng lên.

Cô Vĩnh Bình nhìn Kim Em chăm chăm:

- Em hãy nói cho cô biết em cười chuyện gì vậy?

- Thưa cô...

Kim Em chỉ lúng búng được hai tiếng rồi im bặt. Nó nhìn xuống cuốn tập trước mặt, cố tránh ánh mắt dò hỏi của cô giáo.

Cô Vĩnh Bình nghiêm nghị:

- Em nói đi!

- Thưa cô...

Lần này Kim Em cũng chỉ thốt được có thế.

Cô Vĩnh Bình nhìn vẻ lưỡng lự của đứa học trò, bụng càng thắc mắc. Cô vờ hờ mũi:

- Chắc em cười cách giảng bài của cô?

Nhỏ Kim Em cuống quýt:

- Dạ, không phải đâu cô ơi!

- Nếu không phải cười cô thì em cười chuyện gì?

- Em không bao giờ dám cười cô đâu ạ! - Giọng Kim Em chưa hết sợ hãi, nó khẽ liếc về phía thằng Cung, ngập ngừng tiếp - Vừa rồi tụi em buồn cười chẳng qua là vì hai chữ ... hai chữ “nguyên môn” đấy ạ!

- Vì hai chữ “Nguyên Môn”? - Mà cô Vĩnh Bình cau lại - Tại sao vì hai chữ “Nguyên Môn”?

Khi bấm bụng “khai” ra hai chữ “nguyên môn”, mặt Kim Em đã đỏ lên một cách tội nghiệp. Nay cô Vĩnh Bình hỏi vắn như thế, đời nào nó dám nói.

Thấy Kim Em xấu hổ cúi gằm đầu, những đứa khác bụm miệng cố nén cười. Riêng ở hai dãy bàn chót, tụi “tứ quý” vẫn tỉnh bơ rúc ra rúc rích.

Cô Vĩnh Bình nhìn về phía cuối lớp, bực bội:

- Lâm, Quới Lương, đứng lên!

Dường như đã dự liệu trước, Lâm và Quới Lương chẳng hề tỏ vẻ sợ sệt. Hai đứa tươi cười đứng dậy, nhìn mặt mày cứ tưởng tụi nó được kêu lên lãnh thưởng chứ không phải sắp bị trách phạt.

Cô Vĩnh Bình quắc mắt:

- Cô bảo giữ im lặng, sao hai em không nghe?

Lâm vờ gãi đầu:

- Thưa cô, em muốn nghe lắm chứ ạ. Nhưng tại vì tức cười quá, em không kèm được cô ơi.

- Em nói rõ ra đi! - Cô Vĩnh Bình thở đánh thượt - Từ nãy đến giờ chuyện gì khiến cacá em tức cười đến thế?

Lâm chỉ tay vào Kim Em, giọng tỉnh quái:

- Bạn Kim Em đã nói rồi đó cô! Chính hai chữ “nguyên môn”...

Cô Vĩnh Bình sốt ruột:

- Hai chữ đó thế nào?

Lâm hấp háy mắt:

- Dạ, hai chữ đó liên quan đến một “vụ án” năm ngoái ở lớp ta ạ.

Nghe cái giọng hài hước của thằng Lâm, tụi bạn biết thừa nó định đem chuyện cũ ra chọc cười. Một số đứa nhăn mặt, một số đứa khác dán mắt vào Lâm, khoái trá chờ đợi.

Riêng cô Vĩnh Bình vẫn thật thà tròn mắt:

- Em nói gì? Lớp ta từng có một “vụ án” à?

- Dạ, đúng ra thì không phải là “vụ án”, thưa cô! - Lâm chép miệng - Ở đây không có trộm cắp, cũng không có giết người. Chỉ là một vụ nghe trộm thôi ạ.

- Nghe trộm? - Cô Vĩnh Bình cắn môi - Ai nghe trộm? Mà nghe trộm chuyện gì?

Lâm cười cười liếc mắt sang phía tổ 4:

- Bạn Cung đó cô. Bạn Đặng Đạo nói với bạn Bá những điều vô cùng bí mật nhưng tại bạn Cung rất thính nên bạn Cung nghe được...

Lâm nhìn lên chỗ cô Vĩnh Bình đứng, thấy trán cô càng lúc càng nhăn tít, nó không dám ăn nói lấp lửng nữa, liền thu nụ cười, hắng giọng:

- Thưa cô, chả là năm ngoái cô Trinh và cô Nga tổ chức cho lớp em thi hoạt cảnh về lịch sử. Tổ 3 dựng cảnh vua Quang Trung tiến đánh đồn Ngọc Hồi. Bạn Bá đóng vai Quang Trung, bạn Phước và bạn Đặng Đạo đóng vai voi. Bạn Phước làm hai chân trước, bạn Đặng Đạo làm hai chân sau...

Lâm thao thao tường thuật. Khi nó kể đến chỗ thằng Cung đứng dậy quả quyết thằng Bá chính là Trần Hưng Đạo đang cười voi tiến đánh giặc Nguyên Mông, sau đó tố cáo thằng Đặng Đạo cố tình nhắc bậy cho nó, rồi Đặng Đạo đứng dậy phân trần và ngượng ngùng giải thích tại sao có cái chữ “nguyên môn” oái oăm đó thì cả lớp, kể cả những đứa bất bình với trò đùa dai của thằng Lâm, đều ôm bụng cười sặc cười sụa.

Bản thân câu chuyện đã lắm tình tiết buồn cười, lại qua cái giọng kể hài hước thêm mắm dặm muối của thằng Lâm chúa pha trò khiến ngay cả những đứa trong ban cán sự lớp như Xuyên Chi, Vành Khuyên, Hạnh và Minh Vương cũng không thể làm nghiêm.

Tụi nó chúm chím nhìn lên bảng, thấy cô Vĩnh Bình cũng đang chúm chím y hệt tụi nó.

Nhưng cô Vĩnh Bình chỉ chúm chím một chút thôi, rồi cô nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm trang, nói:

- Lâm, Quới Lương và Kim Em ngồi xuống đi!

Đưa mắt qua các dãy bàn, cô nói tiếp, giọng thông thả và rõ ràng từng tiếng một:

- Chuyện của em Cung đã là chuyện cũ, vả lại đời học trò ai mà không mắc phải những lỗi như vậy, cô không muốn các em nhắc lại thêm một lần nào nữa. Cô càng không muốn các em xem đó như là một chuyện tiểu lâm để thỉnh thoảng đem ra đùa cợt.

Cô Vĩnh Bình không nói cụ thể, nhưng ai cũng biết là cô không hài lòng về thái độ của thằng Lâm.

Thằng Lâm là chúa khôn. Nó làm bộ ngờ nghệch, ra vẻ ta đây bị bắt buộc phải nói ra chuyện đó chứ thật sự lòng ta đâu có muốn. Nhưng khi kể chuyện thằng Cung, trông nó mới hào hứng làm sao.

Cô Vĩnh Bình tuy mới làm quen với lớp 9A, chưa thuộc hết tính nết học trò, nhưng cô đâu có để thằng Lâm qua mắt. Chỉ có điều cô không tiện nêu đích danh nó ra đó thôi.

Lời quở trách nh45 nhàng nhưng nghiêm khắc của cô giáo khiến những tiếng cười rơi rớt lập tức im bật.

Cả lớp giữ tập loạt soạt, mặt đứa nào đứa nấy lúc này nom ngoan ngoãn hiền lành không chê vào đâu được!

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBF57yRf

3. Chương 03

Chương 3

Nói cho đúng ra, vừa rồi trong lớp có một đứa không cười, cũng không hề nhếch mép tí ti trước câu chuyện “nguyên môn” khôi hài kia.

Đó là thằng Cung, nạn nhân trong vụ này.

Giữa những tràng cười rộ chung quanh, nó cúi gằm mặt xuống bàn, không hề ngẩng lên lấy một lần, lòng pha trộn bao cảm giác khó tả.

Thật ra Cung chẳng mắc cỡ với đám bạn cũ bao nhiêu. Nó chỉ xấu hổ với cô Vĩnh Bình, với mấy đứa học sinh mới như Duy Dương, Mỹ Linh và Cẩm Vân.

Cung vừa ngượng, vừa buồn, vừa tức. Nhưng nó tức thằng Lâm một mà tức nhỏ Kim Em tới mười.

Thằng Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” là thủ lĩnh băng “tứ quậy”, xưa nay chúa làm trò. Ở trong lớp, Lâm chòng ghẹo hết đứa này đến đứa khác, không chừa một ai, kể cả mấy đứa trong ban cán sự. Ngay cả thầy cô, lúc cao hứng thằng Lâm còn dám giỡn mặt nữa là. Vì vậy, việc thằng Lâm nhân cơ hội bằng vàng này để bô bô kể chuyện cười chẳng có gì đáng ngạc nhiên, cũng không đáng để tức.

Cung tức nhất là Kim Em. Đầu đuôi mọi chuyện đều do “bà mạp” này mà ra! Cung hậm hực nghĩ. Chính tại Kim Em cứ chum cha chum chín suốt nên cô Vĩnh Bình mới nhìn thấy, mới bực bội kêu Kim Em đứng dậy gạn hỏi. Và cũng chính vì vậy thằng Lâm mới có cơ giở trò.

Chứ nếu Kim Em giữ được bộ mặt đạo mạo như những đứa khác thì cái “sự tích Nguyên Môn” kia hôm nay đâu có vỡ lở ra.

Mà “tội lỗi” của con nhỏ Kim Em đáng ghét này đâu chỉ có chừng ấy. Hình ảnh của những ngày gian khổ đóng vai vai trong cuộc thi hoạt cảnh năm ngoái bỗng rủ nhau ùn ùn hiện về trong cái đầu nóng phừng phực của Cung. Việc nó đường đường là một đảng nam nhi lưng dài vai rộng mà phải cúi đầu làm thân trâu ngựa, à quên, trong trường hợp này phải nói là “làm thân voi ngựa” mới đúng, cho đàn bà con gái cỡi đã là một mối nhục muôn đời không rửa sạch.

Nhưng nhún mình đến vậy mà Cung nào có được yên thân: trong khi ngày nào nó cũng phải chui vào tắm vãi bọt nóng như lò than kia để công tắm thân bỏ tượng của Kim Em muốn sụm xương sống thì con nhỏ không biết điều này cứ ngồi chễm chệ trên lưng nó mà ngoác mồm ra cãi tay đôi. Nó nói một câu Kim Em

cãi một câu, nó nói hai câu Kim Em cãi hai câu, vừa cãi vừa ổng a ổng ọ khiến nó phải lảo đảo và cuối cùng té nhủi ra đất, may mà lỗ mũi chưa kịp “ăn trầu”.

Chuyện đã qua lâu rồi, nhưng mỗi lần nhớ lại, Cung vẫn cứ thấy bụng từng tức, chẳng hiểu vì sao.

Lại thêm chuyện sáng nay Kim Em lò dò đến lớp trễ hoặc khiến nó phải một mình ẽ cổ ra khiêng ghế, quả là “nợ vẹt chưa qua nợ gà đã tới”.

Đã thế, vào lớp nó mới vặc Kim Em có mấy câu, chưa kịp xỏ hết âm ức thì liền xảy ra cái chuyện “Nguyên Mông” kia.

Nợ nần cứ thế chồng chất, hổ “hận thù” cứ thế đào sâu. Cung không nghĩ đến thì thôi, càng nghĩ nó càng tức đến xẹt khói ra đằng tai.

Lòng cay cú, suốt hai tiết văn, Cung không nghe được lấy một câu. À không, nó nghe lồm bồm được mấy câu: “Nay các người nhìn chủ nhục mà không biết lo, thấy nước nhục mà không biết thẹn... Hoặc vui thú vườn ruộng, hoặc quyền luyến vợ con, hoặc lo làm giàu mà quên việc nước, hoặc ham săn bắn mà quên việc binh...”.

Thế là Cung xé rẹt một tờ giấy, hí hoáy “biên tập” lại: “Nay người nhìn bạn bè khiêng ghế mà không biết lo, thấy bạn bè quét lớp mà không biết thẹn... Hoặc vui thú ngủ nướng, hoặc quyền luyến chồng con, hoặc ham ăn uống mà quên việc trực sinh...”.

Cung “ché” ra được mấy câu độc địa, lấy làm đắc ý lắm. Sau khi rung đùi đọc tới đọc lui một cách khoái trá, nó gấp nhỏ tờ giấy lại và đẩy tới trước mặt Kim Em.

Nhỏ Kim Em này giờ biết Cung giận mình, muốn phân trần mà không được, nay thấy Cung đưa tờ giấy qua thì mừng rơn.

Chắc mẩm Cung tỏ ý làm hoà, nó nhanh nhẹn vớ lấy tờ giấy, hồi hộp mở ra đọc.

Nào ngờ mới đọc lướt dòng đầu, nó đã tá hỏa. Thì ra không phải Cung muốn làm hoà. Cung chỉ muốn bêu xấu nó.

Kim Em càng đọc càng tái mét mặt. Nó có bao giờ ngủ nướng, có bao giờ làm đẹp, có bao giờ ham ăn uống đến quên hết mọi việc trên đời đâu mà Cung nở trút tất cả những “tội danh” đó lên đầu nó.

Nhưng bị gán ghép những “tội” đó, dù sao Kim Em cũng còn bầm bụng nín nhịn được. Đến khi Cung rêu rao nó “quyền luyến chồng con” thì quả là nó không tài nào chịu đựng nổi. Mặt nó đang từ xanh chuyển qua đỏ, rồi chuyển trở lại qua xanh, môi nó run run và cuối cùng khi đã cố hết sức mà không kềm được, nó gục mặt xuống bàn nấc lên nức nở.

Tiếng khóc của Kim Em khiến cả lớp sững sốt. Cả chục cặp mắt đổ dồn về phía nó, không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Nhỏ Hạnh chồm người lên bàn trên, lo lắng hỏi:

- Chuyện gì thế Kim Em?

Nhưng Kim Em dường như không nghe thấy câu hỏi của nhỏ Hạnh. Nó vẫn úp mặt trên hai cánh tay và không ngừng thút tha thút thít.

Nhỏ Hạnh là tổ trưởng tổ 4, thấy trong tổ mình có một đứa tự nhiên gục mặt khó rưng rức trong giờ học thì lo lắm. Càng lo hơn khi tiếng khóc “ủy mị” đó lại cất lên trong bầu không khí đang hừng hực khí thế của cả lớp trước bài hùng văn sôi sục nhiệt huyết qua lời giảng truyền cảm của cô Vĩnh Bình.

Cung không ngờ hậu quả do mình gây ra lại nghiêm trọng như vậy. Khi nặn óc viết những câu châm chọc kia ra giấy, nó chỉ muốn trêu Kim Em cho bõ tức. Không ngờ con nhỏ này “mít ứt” quá cỡ, chưa gì đã bù lu bù loa lên rồi.

Hối thì đã muộn, Cung chỉ biết lăm lét liếc lên bảng, bụng thầm mong cô giáo vì giảng bài nhiều quá nên tai ù mắt hoa, sẽ không phát hiện được bất cứ chuyện nhỏ nhăng nào đang xảy ra dưới lớp.

Nhưng cô Vĩnh Bình nhanh chóng làm Cung thất vọng.

Cô nhìn xuống nhỏ Kim Em ngồi, lắc đầu nói như than:

- Lớp các em hết cười tới khóc, thật cô chẳng còn biết ra sao nữa!

Rồi cô nhìn Hiền Hoa và Cung, hai đứa ngồi kế Kim Em, hỏi:

- Em nào làm gì bạn Kim Em thế?

Thằng Cung giật thót, vờ cầm mắt xuống bàn.

Còn nhỏ Hiền Hoa thì sợ sệt đứng dậy:

- Thưa cô, không phải em ạ.

- Thế em có biết tại sao bạn Kim Em khóc không?

- Thưa cô, không ạ.

Nhỏ Hiền Hoa lí nhí, vừa đáp nó vừa thấp thỏm liếc qua bên cạnh. Chợt nó trông thấy tờ giấy Kim Em đang chặn dưới cánh tay, liền nhớ ra lúc nãy Cung lén lút chuyển tờ giấy này cho Kim Em.

Nhỏ Hiền Hoa hớn hờ:

- Thưa cô, bạn Kim Em khóc vì tờ giấy này đấy ạ.

- Tờ giấy nào?

Hiền Hoa rón rén thò tay rút tờ giấy, bụng nơm nớp sợ Kim Em ngăn cản. Nhưng Kim Em chẳng buồn giật lại, nó cứ gục đầu tẩm ta tẩm tức.

Hiền Hoa bắt được tờ giấy như thể bắt được vàng. Nó hoan hỉ giơ cao “tang vật” lên khỏi đầu:

- Thưa cô, đây ạ. Khi nãy em thấy bạn Cung chuyển tờ giấy này cho bạn Kim Em.

Cô Vĩnh Bình hất đầu:

- Em đọc xem trong tờ giấy viết gì!

Mệnh lệnh của cô Vĩnh Bình làm Cung tái xạm mặt. Nó ngo ngoay đầu, mắt dáo dác nhìn xuống đất, như thể định tìm một lỗ thủng để chui xuống.

Cả nhỏ Kim Em cũng giật mình. Bây giờ nó mới hối hận đã không giăng tờ giấy tai hại đó lại. Nhưng lúc nãy mãi khóc, mãi tức thằng Cung, nó còn bụng dạ đâu để ý đến chuyện khác.

Nhưng tai hoạ không dừng lại ở đó. Nhỏ Hiền Hoa dán mắt vào tờ giấy trên tay, vừa mấp máy:

- Nay người nhìn bạn bè khiêng ghế mà không biết lo...

Cô Vĩnh Bình đã cau mày:

- Em đọc vo ve như thế làm sao cô nghe thấy. Đọc lớn lên nào!

Nghे vậy, mặt mày Kim Em nóng ran như hơ lửa. Đến lúc nhỏ Hiền Hoa tăng hắng chuẩn bị lấy giọng, đầu óc Kim Em càng quay mòng mòng hơn nữa.

Quả như lo lắng trong lòng nó, nhỏ Hiền Hoa mới cao giọng đọc to hai dòng đầu: “Nay người nhìn bạn bè khiêng ghế mà không biết lo, thấy bạn bè quét lớp mà không biết thẹn...”, tụi bạn đã cười rúc ra rúc rích rồi.

Và đến khi nhỏ Hiền Hoa oang oang “Hoặc vui thú ngủ nướng, hoặc quyến luyến chồng con; hoặc lo làm đẹp mà quên việc lớp, hoặc ham ăn uống mà quên việc trực sinh...” thì cả lớp cười nghiêng cười ngửa, còn ồn ào náo loạn gấp mấy lần vụ “Nguyễn Mông” khi nãy.

Quốc Ân ngồi đầu bàn dãy bên trái liếc sang chỗ Kim Em, cười hê hê:

- Chà, có chồng có con rồi mà không cho bạn bè biết há!

Thằng Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” ứng khẩu ngâm nga:

- Tại vì quỵến luyến chồng con

Cho nên bài vở mãi còn bỏ bê...

Nhỏ Hạnh bực mình day sang:

- Mấy bạn có thôi đi không! Bộ mấy bạn...

Nhỏ Hạnh chưa nói dứt câu, cô Vĩnh Bình đã lại nhíp thước lên bảng:

- Các em im lặng nào!

Cô vẫy tay:

- Hiền Hoa ngồi xuống.

Rồi cô đưa mắt sang Cung lúc này vẫn đang cầm mắt xuống chân, người rúm lại:

- Cung, đứng dậy!

Thằng Cung rụt rè đứng dậy, mặt vẫn không dám ngước lên.

- Tại sao em học không lo học lại ngồi viết những lời nhảm nhí như thế để trêu bạn?

Cung cắn môi muốn rớm máu:

- Thưa cô, em định đùa... cho vui ạ.

Cô Vĩnh Bình nghiêm giọng:

- Nếu em rảnh rỗi quá không biết làm gì thì ngồi đó chép một trăm lần câu “Em hứa từ nay sẽ không bao giờ viết bậy nữa” rồi cuối giờ nộp cho cô. Nếu chép không xong thì về nhà chép tiếp, hôm sau nộp.

Tuyên bố hình phạt xong, cô vẫy tay ra hiệu cho Cung ngồi xuống, rồi dường như quá mệt mỏi trước cái lớp nhặng nhít hết cười tới khóc, hết khóc tới cười này, cô không còn hứng thú giảng bài nữa.

Cô bước lại bàn, uể oải ngồi xuống ghế và lật sổ ra ghi ghi chép chép gì đó.

Nhỏ Hiền Hoa ghé sát Cung, thì thào với giọng sợ hãi:

- Chết bạn rồi! Hình như cô giáo trừ điểm hạnh kiểm của bạn đó.

Đang ỉu xiu, nghe Hiền Hoa nói vậy Cung quay ngoắt lại, sửng cồ:

- Bạn đừng có hù tôi! Ai bảo bạn cô Vĩnh Bình giữ sổ hạnh kiểm? Cô có làm chủ nhiệm lớp mình đâu!

Thấy bộ tịch thằng Cung dữ dằn quá, nhỏ Hiền Hoa rụt cổ:

- Cô không trừ, nhưng cô ghi chuyện làm hôm nay của bạn vào sổ rồi nhắc thầy Vĩnh Long trừ cũng được vậy.

Nghe Hiền Hoa cứ lải nhải trừ với chả trừ, Cung càng cáu:

- Thằng này cóc sợ! Nếu cô Vĩnh Bình quên nhắc thì bạn cứ việc mách lẻo với thầy Vĩnh Long đi!

Khi thằng Cung đã giở tới “thằng này, thằng nọ” thì nhỏ Hiền Hoa hiểu rằng mình không nên nói thêm bất cứ một lời nào nữa.

Nó thở một hơi dài và quay lưng về phía Cung như muốn nói tưởng nhà người là người tử tế ta mới lo lắng giùm cho, chứ nếu nhà người thô lỗ như thế thì ta đây cóc thêm dây vào.

Cung không đọc được ý nghĩ trong đầu Hiền Hoa nhưng nhìn cái cách con nhỏ này quay lưng về phía mình và thậm thì thân mật với “kẻ thù” Kim Em, Cung bắt giắc sôi máu.

Nó thu nắm tay, nện xuống bàn đánh rầm một tiếng khiến cả lớp giật mình.

Hàng chục cặp mắt lập tức ngoảnh đầu nhìn dáo dác và trong nháy mắt tụi bạn đã xác định ngay tiếng động đình tai vừa rồi là do thằng Cung gây ra chứ không ai.

Cô Vĩnh Bình nhìn xuống chỗ Cung ngồi, mày cau lại:

- Lại chuyện gì nữa đó?

Cung nhồm dậy, ấp úng:

- Thưa cô, em đập... con ruồi ạ.

Cô Vĩnh Bình nhìn Cung bằng ánh mắt nghi ngờ. Cô không tin Cung vừa đập ruồi. Cô cũng không tin có ai lại đập ruồi mạnh tay như vậy. Nhưng cô chỉ khẽ lắc đầu và hỏi sang chuyện khác:

- Em chép phạt xong chưa?

- Thưa cô, chưa ạ.

- Tiết văn tới, em nhớ nộp cho cô đây

- Thưa cô, vâng ạ.

Cô Vĩnh Bình chưa kịp dặn dò gì thêm, tiếng trống ra chơi đã kịp thời vang lên giải phóng cô khỏi cái lớp học lộn xộn khiến bữa nay cô muốn nhức cả đầu.

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBFJwaDA

4. Chương 04

Chương 4

Thằng Cung làm như không nghe thấy tiếng trống. Nó chẳng buồn ra sân chạy nhảy như mọi hôm. Nó ngồi một đống, không nhúc nhích, mặt xụ xuống.

Tiểu Long ngồi ngay sau lưng Cung thấy thằng này buồn bực, liền chồm tới vỗ vai:

- Ra sân chơi đá bóng đi mày!

Nhưng Cung chẳng buồn ừ hử, cũng chẳng thiết gật đầu hay lắc đầu. Nó cứ lì ra như cục gạch.

Thấy vậy, Tiểu Long chán quá, kéo tay Quý rờn vọt thẳng ra cửa, bỏ mặc Cung ngồi trơ thổ địa một mình trong lớp.

À quên, không phải một mình. Ở dãy bàn bên cạnh, tụi “tứ quậ” vẫn vờ như đang say sưa đấu hót, không thèm ra chơi.

Đợi đến khi mọi người tách hết ra ngoài, Lâm mon men lại gần Cung:

- Đây!

Cung vẫn không ngẩng mặt lên.

- Có gì đâu mà buồn! - Lâm tặc lưỡi - Trước nay tụi tao bị thầy cô quở phạt gấp mấy lần mày mà đâu có sao!

Cung vẫn im ru bà rù.

Lâm tiếp tục lải nhải:

- Bài văn lúc nãy của mày hay ghê!

Cung tuy tảng lờ nhưng tay vẫn nghe không sót một câu của thằng Lâm. Ngay từ khi Lâm lân la lại gần, nó đã thắc mắc vô kể. Trước nay, nó không giao du với tụi “tứ quậ”, vì vậy nó không hiểu bữa nay tụi này kéo nhau đến bắt chuyện với nó nhằm mục đích gì. Vừa rồi thằng Lâm quỉ quái này đứng giữa lớp bô bô kể “sự tích Nguyên Mông” để làm trò cười, chẳng lẽ bây giờ nó muốn tiếp tục trêu chọc mình chuyện bị cô

giáo bắt chép phạt? Cung nơm nớp nghĩ, và khi nghe thằng Lâm cất tiếng khen “bài văn lúc này” của nó, Cung không khỏi chột dạ.

Nào ngờ Lâm gật gù khen tiếp:

- Tao phục mày thật đấy! Chỉ đứa có tài mới có thể sửa bài văn hay đến thế thôi!

Lần này thì Cung cảm thấy là lạ. Rồi sau là lạ là khoai khoai. Được “thi sĩ Hoàng Hôn” tâm phục khẩu phục đâu phải chuyện đùa! Đường như để làm Cung khoai khoai hơn nữa, Hải quần tiếp lời Lâm:

- Nghe nhỏ Hiên Hoa đọc “bài văn” của mày, tụi tao cười lăn bò càng!

Qưới Lương nhanh nhẩu phụ hoạ:

- Ủ, “bài văn” của thằng Cung tuyệt thật đấy!

Thoạt đầu, lòng đầy bức bối, Cung không muốn bắt chuyện với bất cứ đứa nào, tụi “tứ quây” lom côm kia lại càng không. Nhưng nghe tụi nó xúm vào tán tụng một hồi, Cung cảm thấy bùi tai, bèn chép miện:

- Tụi mày nói quá! Sửa bài văn lại như thế ai sửa chả được!

Cung khiêm tốn nhưng mặt lại tươi hơn hớn.

Tất nhiên Lâm biết thừa bụng dạ Cung. Nó ranh mãnh nháy mắt với đồng bọn và hăm hở phản đối:

- Không phải đâu! Ngay cả tao cũng không thể sửa hay như thế được!

Qưới Lương xuýt xoa:

- Mày có tài vẽ, nay lại lộ thêm cái tài châm chọc người khác, tài năng đầy mình như thế nhập bọn với tụi tao là hết ý!

Quốc Ân cười hề hề:

- Lúc đó “tứ quây” sẽ biến thành “ngũ quái”!

Tới đây thì Cung vỡ lẽ. Thì ra tụi thằng Lâm chẳng tử tế gì. Tụi nó hề nhau bốc mình lên mây xanh chẳng qua muốn mình nhập bọn với tụi nó. Tưởng nhập bọn với ai, nhập bọn với băng “tứ quây” học hành lết đẹt và nổi danh chọc phá này chỉ tổ mang tai mang tiếng. Nổi khoai trá trong lòng bỗng chốc xẹp lép, Cung thở đánh thượt:

- Tao không thích nhập bọn với ai hết!

Lâm khịt khịt mũi:

- Mày không nhập bọn với tụi tao cũng không được! Cô Vĩnh Bình đã ghi tên mày vô sổ đen rồi!

Hải quần vò mái tóc quần:

- Từ hôm nay dưới mắt mọi người mày đã trở thành “dân quây”, có muốn chối cũng chẳng ai tin!

Quốc Ân bô bô:

- Dám sửa “Hịch tướng sĩ” của Trần Hưng Đạo để trêu chọc người khác, tội đó là tày đình chứ đâu phải chơi!

Thấy tụi thằng Lâm thi nhau hù dọa và gán ghép tội trạng cho mình, Cung đâm quau:

- Tày đình kệ tao, không mắc mớ gì đến tụi mày!

Cung sững cồ khiến Quốc Ân sững cồ theo:

- Đồ ngốc! Chơi với bọn ông, có gì bọn ông còn bao che và bênh vực giùm cho, quây một mình chỉ tổ ngồi chép phạt rã tay thôi con ạ!

- “Con” cái đầu mày! - Cung đứng bật dậy, mắt long sòng sọc - Ai cho tụi mày “ông ông, con con” với tao!

- A, mày ngon há!

Quốc Ân nhếch mép, vừa nói nó vừa xắn tay áo. Nhưng thằng Lâm đã kéo tay nó:

- Thôi, bỏ đi!

Quốc Ân bị Lâm lôi xềnh xệch ra cửa, bụng vẫn còn tức lắm. Nó cố ngoảnh về phía sau, môi bĩu ra:

- Xì, quậy hơn tụi tao cả trăm lần mà còn làm bộ!

Còn lại một mình, Cung thấy tay chân xụi lơ, đầu hết ong ong tới u u. Nó không hiểu có làm sao ngày hôm nay nó gặp đủ thứ tai bay vạ gió. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chưa lần nào nó gặp phải rắc rối dồn dập như vậy. Chuyện của nó rõ ràng chẳng liên quan gì đến băng “tứ quậy”, thế mà rốt cuộc nó vẫn bị tụi thằng Lâm xộc tới mắng nhiếc, nhạo báng đến nỗi suýt xảy ra đánh nhau to. Thật chẳng hiểu ra làm sao.

Nhưng “chẳng hiểu ra làm sao” là nói lúc ra chơi kia. Còn khi ôm cặp lủi thủi trên đường về, Cung nghĩ ngợi một hồi rồi “hiểu ra” ngay: Tất cả, nói tóm lại, cũng đều bắt nguồn từ “bà mập” Kim Em!

Khi “hiểu ra” rồi, mặt Cung lập tức sầm xuống, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két. Mãi đến khi về tới nhà.

Chị Lệ nó đang dọn cơm, thấy nó bước vào với bộ tịch hầm hầm, liền trở mắt:

- Em làm sao thế?

Đã gọi là hầm hầm thì đâu có thể trả lời. Cung không trả lời, chỉ lăm lì vút cặp lên bàn đánh xoạch.

Lệ tò mò theo dõi hành động của em, giọng lo âu:

- Bộ em vừa đánh nhau với bạn hả?

Lần này bà chị hỏi cụ thể quá sức, Cung không làm thinh được. Nó hừ giọng:

- Đánh nhau đâu mà đánh nhau!

- Thế sao mặt mày em nom khó coi thế kia?

- Khó coi đâu mà khó coi! - Giọng Cung vẫn chưa hết bực bội.

- Em không muốn nói thì thôi! - Lệ nhún vai - Em đi rửa mặt đi rồi lên ăn cơm.

Cũng như ban sáng, buổi trưa trên bàn ăn chỉ có hai chị em. Ba đi công tác xa. Mẹ ăn cơm hộp ở ngoài chợ, trưa không về.

Lúc ngồi vào bàn, mặt Cung vẫn nặng chịch. Nhưng ăn xong chén cơm thứ nhất, lòng nó đã dịu đi, không rõ do cơn giận nguôi dần... theo thời gian hay do cơn đói sôi sục đã được trấn áp.

Và khi lòng đã bình tĩnh thì con người ta có biết bao điều muốn thổ lộ. Cung cũng vậy, bây giờ nó mong chị Lệ nó lặp lại những câu hỏi lúc nãy đến chết được. Để nó có thể dốc bầu tâm sự. Để nó hỏi chị nó rằng trong cuộc đời mình, chị đã từng gặp người bạn nào chỉ toàn đem lại những điều xúi quẩy cho chị, như nó đang gặp phải, hay không.

Nhưng chị Lệ nó vẫn cằm cúi và cơm, không nói gì. Cứ như chị đã quên bằng mất câu chuyện vừa rồi.

Tất nhiên Cung biết chị nó không quên. Chị nó chỉ đang giận nó thôi, giận thái độ vô lễ của nó khi nãy. Khi nãy nó trả lời chị nó bằng những câu câu kính và cộc lốc, thậm chí có lúc nó không buồn mở miệng. Như vậy là hỗn hào lắm, nó biết, nhưng vì đang bực tức nó chẳng thể kiềm mình được.

Lẽ ra chị Lệ nó nó thể mắng nó hoặc phạt nó. Nhưng chị nó đã không làm thế. Ba mẹ nó thường xuyên vắng nhà, từ sáng đến tối quanh đi quẩn lại chỉ có hai chị em với nhau, vì thế mà chị nó rất thương nó. Thương hơn một bà chị khác thương một đứa em khác. Cung biết rõ điều đó nên thỉnh thoảng nó vẫn lợi dụng tình thương này để nhõng nhẽo, vòi vĩnh hoặc cho phép mình ăn nói một cách hỗn láo mà không sợ bị mắng hoặc bị méc lại với ba mẹ.

Lệ không mắng Cung nhưng vẫn biểu lộ sự bất bình bằng cách giữ vẻ mặt thản nhiên và tia nhìn xa xăm làm như không thấy Cung ngồi trước mặt mình.

Điều đó làm Cung khó chịu quá. Đã mấy lần nó vờ ho khúc khúc để chị nó nhìn nó nhưng Lệ nhất định không mắc lừa.

Cuối cùng, dĩ nhiên là sau khi ăn xong chén cơm thứ ba, nghĩa là khi sự ầm ức trong lòng đã hoàn toàn tiêu tan không còn một vếch tích, Cung len lét nhìn chị, khịt khịt mũi:

- Chị nè!

Lệ nhìn Cung, cố không cười:

- Gì em?

Cung ngập ngừng:

- Bạn trai với bạn gái có bao giờ thù nhau không hở chị?

- Thù nhau? Sao lại có chuyện thù nhau?

Cung nhăn mặt:

- Thì chị cứ trả lời em đi đã! Hai bên có thù nhau không?

- Chị không biết! - Lệ lắc đầu - Từ trước đến nay chơi với bạn trai, chị chưa bao giờ thù ai, cũng chẳng có ai thù chị!

Đáp xong, thấy Cung thờ mặt nghĩ ngợi, Lệ mỉm cười:

- Bộ có cô bé nào đang thù em hả?

- Không! - Cung đỏ mặt - Chỉ có em... thù con nhỏ đó.

- Con nhỏ đó là con nhỏ nào?

- Con nhỏ này tên là Kim Em! - Cung hươ tay - Nó cùng lớp với em. Cùng tổ học tập nữa.

- À, chắc nhỏ Kim Em là tổ trưởng! - Lệ gục gặc đầu, vẻ hiểu biết - Tổ trưởng là chúa nhắc nhở, hở một tí là rút sổ tay trong túi ra...

- Không phải! - Cung lật đật đính chính - Con nhỏ này không giữ chức vụ gì cả! À, trước đây nó có làm... Trần Hưng Đạo...

- Làm Trần Hưng Đạo là sao? - Mắt Lệ trở ra.

- Như thế này này! - Cung bối rối đưa tay quẹt mũi và ấp úng giải thích - Số là năm ngoái lớp em thi dựng hoạt cảnh lịch sử...

Cung kể ngắc nga ngắc ngứ. Khó khăn lắm nó mới thuật xong cho chị nó nghe nó từng phải đóng vai voi cho con nhỏ Kim Em chễm chệ ra sao và nó đã gặp vô vàn chuyện bực mình với con nhỏ này trong thời kỳ cay đắng đó như thế nào.

Lệ nhú mày chăm chú lắng nghe ông em trút bầu tâm sự. Nghe xong, Lệ thở đánh thượt:

- Chị thấy nhỏ Kim Em chẳng làm chuyện gì đáng để em thù cả.

- Không đáng để em thù?

- Ủ, con nhỏ đó nó có làm gì đâu.

Cung hừ mũi:

- Tại chị không biết đó thôi. Con nhỏ này nó mập lắm. Nó nặng như một bao gạo lặn.

Lệ phì cười:

- Em trẻ con quá. Đây là công việc chung, em không nên để bụng.

Cung nhăn nhó:

- Nhưng ngày nào nó cũng cãi tay đôi với em. Nó được làm Trần Hưng Đạo sướng như tiên, trong khi đó...

- Bạn bè cãi nhau là chuyện thường! - Lệ mỉm cười cắt ngang - Chẳng lẽ chỉ vì chuyện con con đó mà em thù ghét người ta?

- Nhưng con nhỏ này nó nhiều tội lắm! - Cung vẫn một mực lên án “kẻ thù” - Hôm nay đến ngày tổ em trực sinh, nó cố tình đi trễ khiến em phải một mình khiêng ghế đến vẹo cả lưng...

Lệ nhăn mặt:

- Em là con trai, làm choàng cho bạn gái một bữa mà cũng bực mình sao?

Lời phê phán của bà chị khiến Cung đỏ mặt. Nó định nói chị không biết hết về con nhỏ này đâu, tội lỗi của con nhỏ này không chỉ có vậy mà còn nhiều nhiều lắm. Nó mấp máy môi định “tố cáo” thêm vài tội lỗi tày đình của Kim Em nhưng may làm sao đến phút chót nó dừng lại kịp. Nó không thể kể cho chị nó nghe vì con nhỏ Kim Em chửi cha chửi mẹ suốt nên cô Vĩnh Bình mới “truy” đến nên nói chốn cái “sự tích Nguyên Mông” khiến nó thêm một phen làm trò cười cho cả lớp. Nó cũng không thể kể vì con nhỏ Kim Em gây ra lắm đau khổ cho nó nên nó mới sửa bài “Hịch tướng sĩ” để trêu cho bõ tức và rồi cuộc bị cô bắt chép phạt đến rã cả tay. Trước nay chị Lệ nó không hề hay biết những trò quỷ quái của nó ở trên lớp, nay nó nói ra khác nào tự tố cáo chính mình.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Cung quyết định ngậm tằm. Nhưng ngậm tằm trong khi lòng chưa nguôi bực dọc thì ầm ức lắm. Vì vậy, Cung lại giận dỗi nói, lần này nó không trách móc Kim Em nữa mà trách móc chính bà chị nó:

- Tại chị là đàn bà con gái nên chị bênh con nhỏ Kim Em kia thôi!

Lệ nheo mắt:

- À, đui lý rồi tính giờ giọng bướng với chị hả?

- Chứ không phải sao! - Cung gân cổ - Làm gì mà chị cứ bênh con nhỏ đó chăm chăm thế?

- Chị chửi bênh ai hết! - Lệ nghiêm giọng - Chị chỉ nói những gì chị nghĩ thôi. Con trai không nên thù ghét con gái, nhất là chỉ vì những nguyên nhân vớ vẩn như vậy.

- Chị chỉ nói! Em thấy chẳng vớ vẩn tí nào.

Cung hậm hực đáp và buông đũa đứng dậy.

Chị em gì mà chẳng chịu bênh nhau, cứ toàn bênh người ngoài! Cung vừa bước lại chỗ khay nước vừa bất bình nghĩ! Và vì bất bình quá sức nên có ly nước nhỏ xíu mà nó uống cả buổi mới xong. Tại nó mắc ghen đó mà!

Nguồn: [hghth /diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBFTBM](http://hghth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBFTBM)

5. Chương 05

Chương 5

Có nằm mơ Lệ cũng không ngờ vì mình bênh vực Kim Em mà Cung càng thêm ghét con nhỏ tội nghiệp này.

Ở lớp, Cung ngồi cùng bàn với Hiền Hoa và Kim Em. Cung ngồi trong cùng sát tường, kế nó là Hiền Hoa. Còn Kim Em ngồi ở đầu bàn gần lối đi. Nhưng từ trước đến nay, Cung ít bắt chuyện với hai đứa này. Nó thích bắt chuyện với thằng Phước ngồi bàn trên và Tiểu Long, Quý ròm ngồi bàn dưới hơn.

Nhưng đó là nói trước đây kia. Còn hôm nay vừa vào chỗ ngồi nó liền quay sang Hiền Hoa vui vẻ hỏi:

- Hôm nay Hiền Hoa thuộc bài sử chưa?

- Thuộc rồi.

Hiển Hoa đáp, ngạc nhiên trước thái độ vốn vã của Cung.

Cung lại tiếp tục làm Hiển Hoa sững sốt:

- Lát nữa tới giờ kỹ thuật, Cung cho Hiển Hoa mượn cây bút thử điện nhé?

Sự tử tế đột xuất của Cung khiến Hiển Hoa nghệt mặt ra, đầu quay như chong chóng. Hiển Hoa tính “ừ” nhưng cổ nghẹn lại, nó đành phải gật đầu thay cho câu trả lời. Nó đâu có biết thằng Cung cố tình riu ra riu rít với nó là nhằm chọc tức Kim Em.

Nhưng kệt cho Cung quá, Kim Em là con nhỏ tuy “mít ứt” nhưng lại không có tật thù dai. Hôm qua thằng Cung tìm mọi cách để bêu rếu nó, Cung bảo nó vì lo làm đẹp nên quên việc lớp, vì ham ăn uống nên quên việc trực sinh, thậm chí còn vu cho nó “vui thú ngủ nướng”, “quyến luyến chồng con”... khiến nó tức ứa nước mắt. Nhưng Kim Em chỉ giận Cung lúc đó thôi, đến khi Cung bị cô Vĩnh Bình bắt chép phạt một trăm lần câu “Em hứa từ nay sẽ không bao giờ viết bậy nữa” thì Kim Em tự dưng thấy tội tội. Nó định bụng khi nào có dịp sẽ làm hòa với Cung, sẽ nói cho Cung biết là hôm trước nó ngủ quên thật chứ không phải nó cố tình trốn trực sinh.

Với một đứa bụng dạ hiền lành như thế thì dù thằng Cung có rủ rỉ rù rì với Hiển Hoa cho đến Tết, nó cũng chẳng may may ganh tị.

Vì vậy mà sau một hồi mỗi miệng bô lô ba la với Hiển Hoa, liếc mắt mấy lần thấy “kẻ thù” vẫn tỉnh queo, Cung đâm chán.

Nó chẳng thèm giả bộ thân mật với Hiển Hoa nữa, mà ngồi im nhủu mảy tính kế.

Nghĩ ngợi một hồi, Cung xé tập một cái rẹt, rồi kê tờ giấy lên cuốn tập, nó hí hoáy vẽ hình đối thủ. Đó là “chiêu” mới của Cung.

Cung vẽ giỏi nhất lớp, năm ngoái được thầy Quảng dạy địa và cô Hạ Huệ dạy sinh vật không ngớt lời khen ngợi. Nhờ tài vẽ, nó còn được lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên giao cho nhiệm vụ trang trí báo tường, được bạn bè tôn làm “họa sĩ”.

“Họa sĩ” Cung nắn nót một lát, khuôn mặt Kim Em dần dần hiện hình.

Nhưng nó nắn nót thêm một lát nữa thì khuôn mặt quen thuộc đó lại ngự trên một thân hình lạ hoắc. Thân hình này béo núc, bề ngang suýt soát bề dài, chân tay cái nào cái nấy to như cẳng voi, nom thật là kỳ hình dị tướng.

Cung đắc ý đẩy “tác phẩm” của mình tới trước mặt Hiển Hoa.

Hiển Hoa vừa liếc xuống đã vội đưa tay bịt miệng, cổ nén cười. Hôm qua bị cô Vĩnh Bình lôi lên làm chứng, hôm nay nó không muốn bị cô Nga lôi ra “công đường” một lần nữa.

Kim Em thấy Hiển Hoa có cử chỉ khác lạ bèn ngoẹo cổ nhìn sang. Bức biếm họa đập vào mắt khiến nó bàng hoàng. Trong một thoáng, nó đoán ngay ra thằng Cung là thủ phạm chứ không ai. Nó chẳng hiểu tại sao thằng này lại ghét nó đến thế, cứ tìm hết cách này đến cách khác để khiêu khích, châm chọc nó.

Môi giật giật, Kim Em đã định gỡ thói “mít ứt” nhưng sức nhớ hôm qua những tiếng nức nở của nó đã làm kinh động cả lớp học, và rốt cuộc thằng Cung đã phải lãnh đủ hậu quả, nó bèn mím môi dần lại. Những trò tai quái của Cung tuy đáng bị trừng phạt thật nhưng bị trừng phạt liên tiếp hai ngày thì Kim Em không nỡ. Huống gì lúc này nó định làm hòa với Cung.

Nghĩ vậy, Kim Em dần dần bình tâm, thậm chí sung sướng với sự khoan dung độ lượng của mình. Mặt nó khi nãy tái mét bây giờ đã hồng hào trở lại. Ừ, người ta trêu mình, mình tức thì xoàng quá. Mặc kệ người ta, mình vẫn toét miệng ra cười, đó mới là thái độ của người rộng lượng.

Cung không biết những diễn biến phức tạp trong lòng Kim Em, thấy “kẻ thù” ngấm ngấm bức tranh một lúc rồi ngược lên nhìn mình cười vui vẻ:

- Cung vẽ đẹp quá há!

Thậm chí còn chìa tay ra:

- Cung cho Kim Em bức tranh này đi. Kim Em sẽ đem về lộng kiếng.

Cung như không tin vào tai mình. Ngay cả nhỏ Hiễn Hoa cũng cảm thấy bất ngờ, nhất là này giờ nó đang thấp thỏm chờ con nhỏ Kim Em nổi tiếng “mít ứt” ngoác miệng bù lu bù loa.

Nhưng Cung khác Hiễn Hoa. Hiễn Hoa chỉ ngạc nhiên. Còn Cung, khi nổi ngạc nhiên lắng xuống, nó lại phân vân nghĩ ngợi: Con nhỏ này nó làm sao thế nhỉ? Hay nó xỏ xiên gì mình? À, phải rồi, “lộng kiếng” tức là “liệng cống”, con nhỏ này nó cố tình nói lái để nhạo báng mình! Phát hiện đó làm Cung sa sầm mặt.

Nó thò tay giật phắt bức tranh, răng nghiến trèo trẹo:

- Còn lâu! Bộ bạn tưởng tôi không biết thâm ý của bạn hả?

Thấy mặt mày thẳng Cung tự nhiên sừng s****, Kim Em không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, tưởng thẳng này vẫn còn giận mình chuyện trực sinh, bèn nằn nì:

- Kim Em có thâm ý gì đâu. Kim Em định xin về lộng kiếng thật mà.

Nhỏ Kim Em nhắc lại hai tiếng “lộng kiếng” một cách vô tình nhưng thẳng Cung lại nghĩ con nhỏ này tiếp tục trêu gan nó, liền trợn mắt gầm gừ:

- Thôi đủ rồi nha! Tôi không muốn nghe cái từ “lộng kiếng, liệt cống” kia thêm một lần nào nữa à!

Tới đây thì Kim Em sững sờ hiểu ra. Trong khi nhỏ Hiễn Hoa che miệng cười khúc khích thì Kim Em méo xệch miệng:

- Trời đất, Cung hiểu lầm rồi Kim Em đâu có ý đó.

Cung dễ gì tin lời “kẻ thù”. Nó bĩu môi, giọng chưa hết giận:

- Bạn mà không có ý đó, tôi đi đầu xuống đất liền!

Kim Em cười khở:

- Kim Em nói thật mà. Kim Em định lột bức tranh dưới mặt kiếng...

Không đợi Kim Em phân trần hết câu, Cung đã quay ngoắt đi, tỏ ý chấm dứt cuộc tranh cãi.

Thái độ của Cung khiến Kim Em dở cười dở khóc... Nó giật tay Hiễn Hoa, giọng ngân ngấn nước:

- Mình chỉ vô tình...

Hiễn Hoa trấn an bạn:

- Ủ, chỉ tại Cung suy diễn lung tung thôi, chứ Hiễn Hoa cũng nghĩ là Kim Em vô tình.

Đúng là mọi chuyện đều do thẳng Cung suy diễn. Nhưng nó không nghĩ là nó suy diễn. Nó nghĩ con nhỏ Kim Em cố tình chọc tức nó thật. Vì vậy, đã tức nó lại càng tức.

Nhưng dù tức Kim Em muốn lời con mắt, Cung vẫn chưa biết phải làm gì tiếp theo cho hả. Những trò ma mãnh có thể dùng để trả đũa đối phương thì nó đã đem ra thi thố cả rồi.

Từ giờ sử của cô Nga đến giờ kỹ thuật của thầy Liệu, Cung chẳng buồn nghe giảng, đầu mải loay hoay nghĩ kế “hãm hại” đối phương, nhưng rốt cuộc đầu óc vẫn chẳng nảy ra được tí mẹo cò mào.

Nói như vậy không có nghĩa nhỏ Kim Em được yên thân với Cung. Kể từ hôm đó, Cung chống đối Kim Em ra mặt. Chống đối mọi nơi mọi lúc.

Chẳng hạn mới đây lọ hoa đặt trên bàn thầy cô bị vỡ, ban cán sự lớp phân công tổ 4 sắm lọ hoa mới; khi cả tổ họp bàn, Kim Em đề nghị mua chiếc lọ màu trắng, Cung ngoác miệng đòi mua chiếc lọ màu xanh, Kim Em đề nghị cắm hoa lay-ơn, Cung gân cổ đòi cắm hoa cúc. Cứ vậy, hễ Kim Em nói một câu, Cung phản đối một câu, Kim Em hé răng một tiếng, Cung bắt bẻ một tiếng. Cho đến khi khoé mắt Kim Em ầng ầng nước, miệng mũi bắt đầu sục sục sục sục, Cung mới chịu thôi.

Rốt cuộc chỉ khổ thân cho tổ trưởng Hạnh. Mỗi lần họp tổ, nó điều hành công việc chung thì ít mà can gián, khuyên giải đôi “song ca” suốt buổi mải lo gấu ó nhau kia thì nhiều. Các tổ viên Hiễn Hoa, Tiểu Long, Quý

ròm thoát đầu còn hăng hái giảng hòa, sau thấy thằng Cung ù lì cứ nhây ra, tụi nó ngán ngẩm chẳng buồn làm trọng tài nữa.

Cứ tưởng cuộc đời sẽ mãi mãi như thế, nghĩa là mối quan hệ giữa thằng Cung và nhỏ Kim Em sẽ mãi mãi như chó với mèo, như sừng với mỏ để tổ trưởng Hạnh phải quanh năm đầu nhức óc, để Tiểu Long kỳ họp tổ nào cũng bắt đầu bằng câu “Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh...” và kết thúc bằng câu “Mặc xác tụi mày” đầy tuyệt vọng.

Không ngờ cuộc đời cũng biết đến sự thay đổi. À, nói “cuộc đời” thì nghe to tát quá, nói “thằng Cung thay đổi” thì đúng hơn.

Một ngày nọ thằng Cung bỗng dưng thay đổi.

Cung thay đổi không phải sau một đêm ngủ dậy nó đột nhiên cảm thấy cần phải thay đổi. Cũng chẳng phải do sự khuyên can hay trách móc của bạn bè. Cũng chẳng phải do thầy cô bảo ban, đe nẹt. Và tất nhiên càng không phải vì chị Lệ nó phân tích cho nó nghe những điều hay lẽ phải.

Sự thay đổi của Cung là nhờ những đứa con trai lớp 9A3 bên cạnh, những nhân vật khả nghi dạo này thường lảng vảng dọc hành lang bên ngoài lớp nó.

Thực ra việc học sinh lớp này rảo qua rảo lại trước phòng học lớp khác là chuyện bình thường. Cung cũng thế, xưa nay thỉnh thoảng nó vẫn lượn ngang cửa sổ các lớp bên cạnh, ngoẹo đầu ngoẹo cổ nhìn láo liên rồi đưa tay lên miệng huýt sáo để chọc ghẹo, lúc cao hứng nó còn trợn mắt méo mồm làm trò khỉ khiến tụi ngồi bên trong tức điên.

Nhưng những đứa con trai 9A3 không chỉ giở những trò “tầm thường” như thế. Gần đây không hiểu do trời nóng đến mức đứa nào đứa nấy ầm ầm đầu hay sao mà tụi này bỗng sinh ra lảm tạt lạ.

Cả lũ tùm năm tùm ba rảo ngang qua lớp 9A4, mặt mày lấm la mắm lét như bọn trộm gà.

Rồi thoát một cái, một đứa trong bọn chạy vụt vào bên trong, đặt vội một tờ giấy vo tròn trước mặt một đứa con gái 9A4 rồi ba chân bốn cẳng phóng vèo ra.

Mà không chỉ một đứa. Cứ chốc chốc lại một đứa khác xẹt vô rồi xẹt ra như tên lửa, và sau những chuyển đột kích chớp nhoáng như vậy, thế nào cũng có một viên giấy tròn nằm lăn lóc trước mặt một con nhỏ nào đó.

“Nạn nhân” đầu tiên của trò chơi quỷ quái này là nhỏ Vành Khuyên, vì nó ngồi ở đầu bàn ngay cửa ra vào. Tiếp theo là Tú Anh và Xuyên Chi, hai đứa ngồi phía sau Vành Khuyên.

Cứ theo thứ tự gần đến xa đó, từng ngày từng ngày những viên giấy vo tròn kia lần lượt được gửi tới hết Hiền Hoa đến Kim Em, hết nhỏ Hạnh đến Hải Ngọc.

Đã thành lệ, cứ trống ra chơi vang lên khoảng năm phút là tụi con trai 9A3 rủ nhau lượn qua lượn lại trước lớp 9A4 và hề thấy đứa con gái nào còn ngồi trong lớp là tụi nó vù vào “tổng” ngay một viên giấy.

Có hôm tụi 9A3 còn bạo gan xộc vào tận những chỗ ngồi tít bên trong để “tấn công” cả Lan Kiều, Quỳnh Như, Lệ Hằng, Bội Linh, chẳng coi bọn con trai 9A4 ra cái củ cà rốt gì.

Nói cho đúng ra, mấy đứa lôm côm 9A3 chỉ dám giở trò vào giờ chơi, lúc các đấng hảo hán 9A4 hầu hết đã tách cả ra ngoài.

Riêng thằng Cung dạo này đang mang nặng trong lòng mối hận với Kim Em, chẳng còn hứng thú chạy nhảy như “thời xa xưa” nên thường ngồi lại trong lớp để nghiền ngẫm về “thói đời đen bạc”. Nhờ vậy mà nó chứng kiến không sót một mảy cái “chiến dịch tử tình” thô bạo của bọn 9A3 từ lúc mở đầu đến khi kết thúc.

Sở dĩ thằng Cung quả quyết đó là những trò tử tình lẳng nhăng vì nó tin chắc những tờ giấy vo tròn kia đứt khoát chứa đựng trong đó những lời tán tỉnh nhảm nhí của đám choai choai lẳng giềng chứ không gì khác. Những lá thư tử tế bao giờ cũng được gửi đi bằng con đường tử tế, còn đã gửi theo kiểu “hắc đạo” thì đương nhiên nội dung của nó cũng cực kỳ “hắc ám” chứ không sai.

Cung nghĩ vậy. Và đám con gái 9A4 chắc cũng nghĩ vậy. Cho nên các “thủ phạm” vừa biến ra khỏi cửa, Vành Khuyên đã chum môi thổi phù viên giấy xuống đất, Tú Anh cong ngón tay búng viên giấy bắn vào

tường đánh “bộp”. Còn lớp trưởng Xuyên Chi đầy bản lĩnh thì vung tay áo quét bức “tình thư” bay vèo ra khỏi bàn như quét xác ruồi khiến thằng Cung ngồi ngó bắt sướng con mắt.

Hai con nhỏ Mỹ Linh và Cẩm Vân mới vào học, còn nai tơ ngơ ngác, thấy bọn con trai lạ hoắc tự nhiên gửi giấy cho mình, liền ngoảnh cổ ra sau hỏi Hiền Hoà:

- Máy bạn đó gửi giấy mời đi họp chi đoàn hả?

Hiền Hoà cười khúc khích:

- Không phải đâu! Tụi nó mời mấy bạn tối nay đi ăn chè đó!

- Đi ăn chè? - Mỹ Linh ngạc nhiên - Để làm gì?

Hiền Hoà nheo mắt:

- Để “kết bạn tâm tình” chứ để làm gì!

Mỹ Linh ngó người ra một thoáng rồi chợt hiểu. Mặt đỏ lên, nó lật đặt phôi viên giấy xuống đất. Ở bên cạnh, Cẩm Vân cũng vội vàng làm theo.

Lan Kiều liếc ra cửa:

- Mấy thằng con trai vô duyên!

Quỳnh Như “xì” một tiếng:

- Đúng là lũ rồi hơi!

Khác với các bạn, nhỏ Hạnh vẫn tỏ ra thản nhiên. Nó để nguyên “tang vật” trên bàn, đợi Quý ròm và Tiểu Long vào lớp liền gảy viên giấy tới trước mặt thằng ròm:

- Quý xem tụi nó viết gì trong đó thể?

Quý ròm tò mò nhìn viên giấy:

- Cái gì vậy?

- Hạnh cũng chẳng biết. Tụi 9A3 vừa gửi cho Hạnh đó.

- Mấy thằng quỷ này!

Quý ròm lâu bầu. Nhưng nó vẫn loay hoay gỡ cái viên tròn bí hiểm đó ra. Sau khi vuốt thẳng tờ giấy, nó và Tiểu Long cùng chụm đầu đọc: “Hạnh ơi, cho mình làm quen với nha”. “Bức thư tình” chỉ vồn vện có thể. Ở dưới ký tên: “Mặt Mụn”.

Quý ròm đẩy tờ giấy về phía Hạnh:

- Hạnh đọc đi!

Nhỏ Hạnh vẫn nhìn thẳng ra phía trước:

- Tụi nó viết gì vậy?

Quý ròm cười hì hì:

- Có một đứa “ái mộ” nhan sắc của Hạnh, đòi làm quen.

- Thôi đi! - Nhỏ Hạnh nhăn nhó - Quý đừng có nói lung tung!

Quý ròm nhướn lông mày:

- Hạnh không tin thì hỏi Tiểu Long xem! Thằng đó xưng biệt danh là Mặt Mụn.

Tiểu Long khịt mũi, xác nhận:

- Đúng là thư làm quen của thằng Mặt Mụn gửi cho Hạnh.

Quý ròm gãi tai:

- Nhưng làm sao biết Mặt Mụn là đứa nào? Tụi con trai 9A3 mặt đứa nào mà chả có mụn!
- Chẳng có gì phải băn khoăn! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, giọng điềm nhiên - Hạnh nghĩ ra cách rồi!

Tiểu Long liếm môi:

- Cách điều tra ra tên Mặt Mụn ư?
- Không! Cách xử lý lá thư này.
- Xử lý cách sao?
- Liệng quách!
- Liệng? - Tiểu Long há hốc miệng.

Nhỏ Hạnh nhìn thẳng mặt:

- Chứ không liệng thì làm gì?
- Giữ lại để trả lời.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Vậy thì Long trả lời đi! Hạnh không thích chơi ba cái trò vớ vẩn đó.
- Đưa đây tao!

Quý ròm thình lình lên tiếng, vừa nói nó vừa giật phất tờ giấy trên tay Tiểu Long.

Tiểu Long ngó sững bạn:

- Mày trả lời hử?
- Không! Tao liệng giùm Hạnh!

Quý ròm toét miệng cười và vung tay ném tờ giấy xuống chân.

Thằng Cung nghe rõ mồn một những câu đối đáp đó. Nó ngồi bàn trên, không tiện quây đầu dòm nhưng tai vẫn động lên nghe ngóng. Thoạt đầu nghe nhỏ Hạnh kêu Quý ròm mở “bức thư tình” ra đọc nó hơi bực. Nhưng đến khi nghe nhỏ Hạnh quyết định cho lá thư của thằng Mặt Mụn lôm côm kia đi theo những lá thư của đồng bọn xuống mò giun dưới đất thì Cung hả hê lắm.

Nó quay phắt ra sau, và trước vẻ mặt sững sốt của bọn Quý ròm, nó bật ngón tay cái lên:

- Tụi mày làm như vậy là đúng!

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBFiBzkn

6. Chương 06

Chương 6

Trong những viên giấy vo tròn kia, thực ra vẫn có một viên thằng Cung không biết biến đi đâu. Đó là viên giấy trước mặt Kim Em.

Cung đã quan sát kỹ, ngoại trừ nhỏ Hạnh, đám con gái trong lớp đều hất các viên giấy của tụi 9A3 xuống đất ngay khi chúng vừa xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt đã không còn “bức thư tình” nào trên mặt bàn.

Viên giấy trước mặt Kim Em cũng vậy. Cũng biến mất. Nhưng Cung lại không hề nhìn thấy Kim Em vung tay vung chân như những đứa khác.

Cung ngồi rất gần Kim Em. Khi một thằng nhãi 9A3 chạy vào đặt viên giấy trước mặt Kim Em, Cung trông rất rõ. Vậy mà nó vừa quay tới quay lui một cái đã không thấy viên giấy đó đâu.

Cung ghi lắm. Suốt buổi học, nó nhìn lên bảng thì ít mà kín đáo quan sát nhất cử nhất động của Kim Em thì nhiều.

Và quả như nó nghĩ, có một lần nó bắt gặp Kim Em đang cúi mặt xuống học bàn, lúi húi đọc tờ giấy gì đó. Dích thị là lá thư nhảm nhí kia rồi chứ không sai. Cung tức tối nhủ bụng.

Nhưng lần này không hiểu sao Cung cảm thấy sự tức tối của mình có điều gì đó khác. Mọi lần, hề bất bình Kim Em chuyện gì là nó hăm hở lên tiếng chế nhạo hoặc châm chọc ngay. Nhưng bữa nay lòng nó bỗng dưng phân vân quá đỗi. Đã mấy lần nó tính ngoác miệng rêu rao chuyện Kim Em lén đọc thư của tụi con trai 9A3 cho những đứa chung quanh biết nhưng cứ đến phút chót nó lại dậm lưng lự.

Chưa bao giờ Cung thấy mình ở trong tâm trạng kỳ quặc như thế và nó rất đỗi ngạc nhiên về sự bối rối của mình.

Rốt cuộc bữa đó Cung đã chẳng nói gì, cũng chẳng hé môi cho ai biết về những điều nó nhìn thấy.

Cung trở về nhà với nỗi hờn giận âm thầm. Nó cũng chẳng rõ nó hờn giận ai và hờn giận điều gì, nhưng nó biết là mình đang hờn giận ghê lắm.

Bởi vì nó vừa đặt chân qua ngưỡng cửa, chị Lệ nó đã nhìn trừng nó:

- Bữa nay có chuyện gì mà mặt mày em bí xì thế?

- Bí xì gì đâu!

- Mặt xụ xuống một đồng thể kia mà không bí xì?

Cung chẳng buồn đáp. Nó làm thỉnh nhét cặp vào ngăn bàn rồi đi thẳng xuống nhà sau rửa mặt.

Khi nó trở lên, chị nó đã dọn cơm ra bàn.

Lệ vừa xới cơm ra chén vừa tò mò nhìn em:

- Bộ sáng nay em không thuộc bài hả?

Cung uể oải lắc đầu.

- Hay là em làm bài kiểm tra không được?

Cung lại lắc đầu.

- Như vậy chắc là em nghịch ngợm trong lớp bị thầy cô phạt rồi?

- Không phải đâu! - Cung nhăn nhó - Chị đừng có làm thầy bói sờ voi nữa!

- Thầy bói sờ voi ư? - Lệ tủm tỉm - Hôm trước em chẳng khoe em từng được đóng vai voi cho Trần Hưng Đạo cỡi ra trận là gì?

Nếu như Lệ nói câu đó vào ngày hôm qua hoặc hôm trước đó nữa, Cung đã sầm mặt cự nự rồi. Việc đóng vai voi cho con nhỏ Kim Em cỡi là nỗi ầm ức khó tan trong lòng Cung. Nhưng hôm nay mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. So với nỗi hờn giận sáng nay, việc xích mích xảy ra từ... thời nhà Trần chống giặc đã trở thành quá khứ xa xăm, vì vậy cũng trở nên quá nhỏ.

Cung chỉ cần nhún:

- Chuyện đó xưa như trái đất, chị nhắc lại làm chi!

Lệ vẫn chưa chịu thôi. Nó bưng chén cơm lên và một tiếng rồi đặt xuống:

- Thế em còn buồn chuyện gì? Hay là em vẫn còn thù con nhỏ Kim Em đó?

- Thù thì chẳng thù! - Cung thở dài đánh thượt, chẳng buồn giấu diếm nữa - Nhưng em bực nó quá. Lúc nào nó cũng khiến em bực mình được.

- Thế sáng nay nó lại quên trực sinh à?

- Không.

- Vậy chắc là nó...

Cung cắt ngang:

- Nó chẳng động chạm gì đến em cả.

Lệ mở to mắt:

- Thế sao em lại bực nó?

- Tại vì... Tại vì...

Cung ấp úng một hồi vẫn không sao nói hết câu được.

Sự lúng túng của ông em khiến Lệ ngạc nhiên:

- Tại vì sao?

Cung nuốt nước bọt:

- Tại vì nó không giống như những đứa con gái khác.

- Ôi chao! - Lệ kêu lên - Chỉ tại vậy mà em bực mình ư?

- Chị không hiểu! - Cung nhăn nhó - Không giống ở đây tức là không giống cách xử sự ấy.

Lệ chép miệng:

- Đúng là chị không hiểu thật.

Rồi vờ lim dim mắt, Lệ lẩm bẩm:

- Không giống cách xử sự... Không giống cách xử sự... Thế ra mọi người con gái trên đời phải xử sự giống hệt nhau...

- Không phải thế! - Cung bứt tóc - Ý em muốn nói là một người con gái thì không nên nhận thư tình của một người con trai lạ...

- Cái gì? - Lệ giật bắn - Sao lại có chuyện thư tình thư tiếc ở đây?

Biết lỡ mồm thì đã muộn, Cung đành thở dài “khai báo” tuốt tuột tội trạng của Kim Em:

- Con nhỏ Kim Em ấy mà, nó ghê lắm. Sáng nay nó nhận thư của tụi con trai bên lớp 9A3.

- Sao em biết?

- Em nhìn thấy. Tụi con trai 9A3 dạo này tụi nó làm sao ấy. Tụi nó gửi thư cho tụi con gái lớp em đòi làm quen. Những đứa con gái khác đều vứt ba lá thư lẳng nhăng đó xuống đất, chỉ có con nhỏ Kim Em là giữ lại và len lén lấy ra đọc...

Lệ nhún vai:

- Nhưng thư đòi làm quen thì không phải là thư tình!

Cung làu bàu:

- Cũng cùng một giuộc cả thôi! Không có ý đồ đen tối thì chả ai mất công làm quen làm gì!

Thấy ông em ăn nói ra vẻ ta đây trải đời lăm lăm, Lệ phì cười:

- Chà, em rành ghê nhỉ? Ngay cả chị đây cũng chẳng biết những chuyện đó nữa là!

- Chị không biết nhưng em biết! - Câu nói ngụ ý chế giễu của Lệ làm Cung nổi cáu - Mấy đứa bên 9A3 là chúa lộn xộn!

Lệ nhìn chăm chăm vào mặt em:

- Nhưng dù như thế cũng chẳng có gì để em phải bực mình! Chị thấy chuyện đó đâu có liên quan gì đến em...

- Không liên quan ư? - Cung hoang mang hỏi lại.

Lệ gật đầu:

- Ủ, theo chị thì chẳng có tí gì liên quan.

Xác nhận của bà chị khiến Cung thộn mặt nghĩ ngợi. Ủ, con nhỏ Kim Em nó muốn nhận thư, đọc thư ai đâu có dính dáng gì đến mình. Đó là chuyện riêng của nó, sao mình lại khó chịu nhỉ? Cung tự hỏi và lần đầu tiên trong đời nó gặp một câu hỏi khó ơ là khó. Khó đến mức nó loay hoay cả buổi vẫn không tìm ra câu trả lời.

Lệ chìa tay ra:

- Thôi, đưa chén đây cho chị xới cơm.

- Em không ăn nữa.

Cung nói và trước ánh mắt do hỏi của Lệ, nó buông đĩa rồi bàn đứng dậy.

Cung không ngoảnh lại vẫn biết chị mình đang nhìn theo. Trước đây mỗi khi nó klàm điều không phải, chị nó có dò xét nó thế nào, nó cũng mặc, vẫn xem như không có gì xảy. Nhưng lần này không hiểu sao nó cảm thấy nhột nhột quá xá. Nó có cảm giác những tia nhìn soi mói của bà chị dường như đag xuyên thấu bụng dạ nó.

Mà bụng dạ mình thì có gì đâu nhỉ? Cung chui tọt vào phòng, đóng chặt cửa lại và leo lên đi văng nằm gác tay lên trán, lẩn thần nghĩ. Xét cho cùng thì Kim Em là một con nhỏ rất đáng để mình bực bội. Nó đã gây ra biết bao nhiêu là chuyện, những chuyện không một người tử tế nào có thể bỏ qua.

À, mà cũng không hẳn là như vậy! Nếu ngẫm kỹ lại thì cũng có thể bỏ qua được một số chuyện. Hôm mình sửa lời bài “Hịch tướng sĩ” để trêu nó, nó có gục mặt xuống bàn khóc rưng rức thì cũng khó có thể trách nó được. Đứa con gái nào mà chả vậy. Bị chồng ghẹo đến mức đó chả lẽ nhe răng ra cười hoặc giữ vẻ thần nhiên làm như không có chuyện gì xảy ra. Còn hôm mình vẽ bức biếm họa, có lẽ nó muốn xin về luồn dưới tấm kiếng lọt mặt bàn thật. Kim Em là đứa thật thà, chậm chạp, không quen xiên xỏ, chắc không nghĩ sâu xa “lộng kiếng - liệng cống” như mình. Ủ, chắc là mình đã trách oan nó. Mình trách oan nhưng lại không có nó thanh minh, tội nó ghê!

Suốt buổi trưa, Cung không tài nào dỗ giấc, cứ nằm nghĩ ngợi miên man. Và nếu lần theo dòng suy nghĩ trong đầu nó thì ai cũng có thể thấy là đang từ chỗ đóng vai “công tố viên” buộc tội Kim Em một cách hăng hái, Cung chuyển qua làm “luật sư” bào chữa cho “kẻ thù” từ lúc nào không hay và tất nhiên là cũng với một sự hăng hái không kém, thậm chí còn hơn nữa.

Chỉ có một chuyện “luật sư” Cung không thể tha thứ cho Kim Em. Đó là chuyện con nhỏ nông nổi này đã không vứt toẹt lá thư của thằng nhãi 9A3 xuống đất như những đứa bản lĩnh khác. Không những không vứt bỏ, nó còn len lén giở ra đọc, thật ngứa con mắt không chịu được.

Nhưng dù không chịu được, Cung vẫn phải cắn răng chịu. Bây giờ thì nó lờ mờ hiểu rằng sở dĩ hồi sáng nó không dám làm to chuyện này chỉ vì nó sợ bạn bè trêu. Tội bạn sẽ bảo nó nói xấu Kim Em là vì ghen tức với tụi con trai 9A3. Ôi, gì chứ “ghen tức” thì xấu hổ lắm! Vì vậy mà Cung ngậm tằm. Rõ ràng so với “vụ án trực sinh” trước đây, “vụ án thư từ” lần này có tính chất đặc biệt hơn hẳn. Nếu không, Cung đâu có ngậm bồ hòn làm ngọt và mang bộ mặt đura đám về tới tận nhà.

Đã vậy, từ khi nó để lộ tâm sự, chị Lệ nó cứ tò tò đi theo gặng hỏi hoài khiến nó muốn nổi điên.

Sáng hôm sau, lúc nó ôm cặp ra cửa, chị nó còn tằm tằm nói với theo:

- Nè, bữa nay nếu gặp những chuyện không liên quan đến mình thì chớ có bực bội đấy nhé!

Câu nói đùa của chị Lệ khiến Cung đỏ mặt tía tai. Vừa ngượng vừa cáu, nó quay lại, gằm gừ:

- Em không giận với chị đâu đấy!

Nhìn bộ tịch của ông em, Lệ không nhịn được liền phá ra cười.

Không dám làm gì, cũng không dám nán ná cái cợ sợ bị trêu tiếp, Cung co giò chạy thẳng một mạch, bụng tiếc hùi hùi không có nanh để nhe, không có gai để xù lên cho bà chị tinh ranh củ nó bớt mồm bớt miệng lại.

Cung chưa nguôi giận đối bà chị, vào lớp nó lại thêm điên tiết với con nhỏ Kim Em. Cũng lại chuyện liên quan đến thằng nhãi 9A3 hôm qua.

Sáng nay, vừa nghe hồi trống ra chơi vang lên, tụi có gái 9A4 liền hè nhau kéo hết ra ngoài, kể cả những đứa xưa nay thường thích ngồi chơi trong lớp như Tú Anh, Vành Khuyên, và Bội Linh.

Chắc hẳn tụi nó không muốn tạo cơ hội cho tụi 9A3 nhí nhỏ kia chạy ra chạy vô lộn xộn! Ý nghĩ đó khiến Cung mỉm cười sung sướng.

Nhưng sự sung sướng của Cung không kéo dài tới một phút. Khi ngoảnh đầu sang trái, nó thấy con nhỏ Kim Em vẫn còn ngồi lì tại chỗ, bất chấp tụi bạn đang lũ lượt rồng rần kéo ra sân.

Tất nhiên Kim Em không ngồi chơi. Nó lật cuốn tập trước mặt, cúi đầu lẩm nhẩm ra vẻ ta đây tới hôm qua buồn ngủ quá không có thời gian học bài nên bây giờ phải tranh thủ ôn tiếp chứ thật ra ta không có ý chi khác.

Hừ, nhà người đánh lừa ai thì được chứ với ta thì đừng hòng! Cung hằm hè nhủ bụng và bắt chước Kim Em, nó cũng giở tập ra giả bộ học bài.

Trong lớp lúc này có cả thầy bốn đứa đang cắm mắt vô tập. Ngoài Cung và Kim Em, còn có thằng Đỗ Lễ ngồi ở bàn chót và thằng Duy Dương ngồi ở dãy bên kia.

Dĩ nhiên, trong bốn đứa chỉ có Đỗ Lễ và Duy Dương là chí thú thực sự với chuyện ôn tập. Còn Kim Em, cứ nhăm vài câu nó lại ngược mắt nhìn ra cửa. Thằng Cung cũng thế, nó dăm mắt vào cuốn vở nhưng mắt lại liếc xéo sang phía Kim Em, âm thầm thăm dò động tĩnh.

Cái cảnh con chim cất rình con bọ ngựa còn con bọ ngựa không biết rình con gì bên ngoài cửa lớp cứ thế diễn ra trong thinh lặng...

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBG3mkRg

7. Chương 07

Chương 7

Cung đánh mắt đến lần thứ mười thì Kim Em đột ngột đứng lên khỏi ghế.

Nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã ngạc nhiên thấy Kim Em lật đật rời bàn tiến đến chỗ cửa sổ.

Phía ngoài hành lang, một thằng nhãi đã đứng sẵn bên bức cửa tự bao giờ. Kim Em vừa bước lại, thằng nhãi liền toét miệng cười và giúi vào tay Kim Em một vật gì đó rồi biến mất.

Tất cả mọi diễn biến xảy ra trong tích tắc, nhanh đến mức Đỗ Lễ và Duy Dương vừa nghe động ngẩng đầu lên đã thấy Kim Em đang thaong thả quay trở lại chỗ ngồi.

Nhưng Cung thì nhìn thấy tất cả. Nó cay cú nhận ra nhân vật vừa xuất hiện bên ngoài cửa sổ chính là thằng nhãi hôm qua đã chạy ào vào lớp đặt giấy trước mặt Kim Em. Cung không biết tên thằng này nhưng nó nhớ như in mặt mũi đối phương. Đó là một đứa con trai da ngăm ngăm, môi dày và thâm, miệng lúc nào toét ra đến mang tai khoe hàm răng trắng bóng.

Cung cũng nhận ra cái vật bí mật thằng nhãi vừa nhét giấu giúi vào tay Kim Em chính là một mảnh giấy nhỏ và lúc này Kim Em đang mở tờ giấy đó ra trước mặt và dán chặt mắt vào đó.

Một cảm giác bức dọc pha lẫn giận đối dâng lên trong lòng Cung. Nó cố tình ngồi lại trong lớp để dò xét động tĩnh của Kim Em, nhưng khi bất quả tang hành động “tư thông với địch” của con nhỏ này rồi thì nó

không biết làm gì tiếp theo. Câu nói của chị Lệ vẫn còn văng vẳng bên tai nó “Chị thấy chuyện đó đâu có liên quan gì đến em”. Ủ, nếu đã chẳng liên quan đến mình thì mình chẳng có cơ gì để phản đối hay lên án việc làm của Kim Em cả. Nếu mình bộp chộp lên tiếng, chắc Kim Em sẽ nghĩ mình vô duyên tệ!

Cung không muốn trở thành người vô duyên. Vì vậy, nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, nó xích lại gần Kim Em, cố hỏi bằng giọng dịu dàng:

- Kim Em đang đọc gì vậy?

Kim Em nhét tờ giấy vào giữa cuốn tập, mỉm cười:

- À, không có gì.

Thấy Cung bắt chuyện với mình, Kim Em ngạc nhiên lắm. Dòm bộ tịch thằng Cung mấy bữa nay, nhất là sau vụ “lộng kiếng - liệng cống”, nó tưởng thằng này sẽ giận nó suốt đời suốt kiếp. Hóa ra Cung không đến nỗi thù dai như nó nghĩ. Kim Em nhìn Cung, chớp chớp mắt:

- Bộ Cung hết giận Kim Em chuyện trực sinh rồi hả?

- Hết rồi.

- Thế còn chuyện Cung bị cô Vĩnh Bình bắt chép phạt? - Kim Em lại hỏi - Chuyện đó Cung cũng không giận hả?

- Chuyện đó là do tôi chкур đâu phải do Kim Em! - Cung khẳng khái - Kim Em không giận tôi thì thôi, tôi có quyền gì giận Kim Em.

Cung làm Kim Em ngẩn ngơ quá đỗi. Trong một thoáng, Kim Em như không tin vào tai mình. Nó không tin một cái đứa quanh năm chỉ chờ có dịp là gây gổ, húc hặc với nó bỗng nhiên lại nói năng dịu ngọt rất mực như thế. Nó tưởng nó nghe nhầm. Nó tưởng nó bị ù tai.

Kim Em lúc lắc đầu và băng khuâng hỏi tiếp:

- Thế còn vụ bức tranh? Vụ “lộng kiếng” đó, Cung có còn giận không?

Cung khoát tay, hùng hồn:

- Cả vụ đó tôi cũng quên rồi. Tôi biết Kim Em vô tình chứ bộ!

Kim Em cười sung sướng:

- Ủ, Cung nói đúng đó. Kim Em chỉ vô tình thôi.

Kim Em không phải là đứa lạnh lợi, mồm mép. Nhưng câu nói vừa rồi của Cung bắt giắc làm nó nhớ lại lời chỉ chiết của thằng này bữa trước, liền tủm tỉm:

- Chứ không phải bạn bè đã xấu sẵn mình muốn nghĩ tốt cũng không được hả?

Cung hoàn toàn không chờ đợi một cú “hồi mã thương” ác liệt như vậy, mặt lập tức đực ra như thằng bù nhìn giữ dưa. Mãi một lúc nó mới mở miệng được, chỉ để lấp bắp:

- Tôi... tôi...

Thấy thằng Cung ấp úng như đang ngậm nấp dẹo trong miệng, Kim Em thốt nhiên cảm thấy hối hận quá. Cung đã chủ động làm hòa mà mình lại lôi chuyện cũ ra trêu chọc, quả là bậy quá sức! Kim Em áy náy nhủ bụng và tìm cách gỡ bí cho bạn:

- Kim Em nói đùa đó, Cung đừng nghĩ ngơ làm gì.

Cung cười gượng gạo:

- Tôi có nghĩ gì đâu...

Cung chỉ nói thế thôi chứ thật ra Cung có nghĩ. Nghĩ ghê lắm. Nhưng không phải nghĩ đến câu nói móc ngoéo của Kim Em mà nghĩ đến mối quan hệ bí mật giữa Kim Em với thằng nhai 9A3 vừa rồi.

Cung cố đoán nón đoán già xem thằng nhãi đó viết những gì trong tờ giấy mà xem chừng Kim Em thân thiện với nó quá đỗi. Kim Em không những không vứt tờ giấy của đối phương đi mà còn lên mở ra đọc. Đã thế, hôm nay Kim Em lại vờ ngồi lại trong lớp để “hẹn hò” và tiếp tục nhận thư của đối phương một cách vui vẻ.

Cung chợt nhớ tới lá thư của thằng Mặt mụn gửi nhỏ Hạnh: “Hạnh ơi, cho mình làm quen với nha”. Lá thư của thằng Da Ngăm này chắc cũng tựa tựa như thế, Cung cúi kính nhe, toàn những trò tầm phào. Nhưng khổ nỗi, Kim Em lại không xem đó là chuyện tầm phào. Nó đã bí mật giữa liên lạc với thằng Da Ngăm, có nghĩa là nó đã đồng ý kết bạn với thằng này. Thậm chí bộ tịch của nó còn cho thấy nó rất hào hứng với sự quen biết mới mẻ này. Càng nghĩ Cung càng tức sôi, dù Cung không rõ tại sao mình lại hậm hực đến thế.

Hừ, thật chẳng đáng tí nào, ai đời con trai con gái khác lớp lại đi làm quen với nhau! Cung nhìn cuốn tập trước mặt Kim Em, nhớ đến lá thư kẹp trong đó, lại tức tối lườm bâu trong bụng.

Kim Em không đọc được ý nghĩ trong đầu Cung nhưng thấy mặt mày thằng này tự dưng sa sầm, liền nơm nớp hỏi:

- Bộ Cung vẫn còn buồn câu nói khi nãy của Kim Em hả?

Cung giật thót;

- Không, không! Tôi có buồn gì đâu...

Kim Em mở to mắt:

- Thế sao tự dưng Cung không nói năng gì hết vậy?

Cung đưa tay gãi đầu và như không cưỡng được, nó lại liếc mắt xuống cuốn tập Kim Em đang đặt trên bàn.

Ngập ngừng một thoáng, nó đánh bạo hỏi:

- Anh chàng Da Ngăm đó viết gì cho Kim Em vậy?

- Anh chàng Da Ngăm nào? - Kim Em ngơ ngác.

- À, à... - Sực nhớ Da Ngăm là cái tên do chính mình đặt ra, Cung bối rối quệt mũi - Ý tôi muốn nói đến anh chàng bên lớp 9A3 vẫn thường viết thư cho Kim Em ấy mà!

Kim Em đỏ mặt:

- Thư đâu mà thư!

Cung hừ mũi:

- Không thư thì là gì?

Kim Em mỉm cười:

- Chỉ là một mẫu giấy thôi.

Cung khăng khăng:

- Một mẫu giấy cũng là thư vậy?

- Ừ, thì là thư! - Thấy Cung có vẻ sắp gây gổ tới nơi, Kim Em đành nói xuôi theo.

Cung được đăng chân lân đăng đầu:

- Thư tình hở?

- Cung đừng nói bậy! - Kim Em nhăn mặt kêu lên.

Cung nheo mắt:

- Nói bậy nhưng mà trúng phóc hở?

- Chả trúng tí ti nào cả!

Cung nhún vai:

- Kim Em giấu tôi đó thôi! Nếu không phải thư tình chả ai lại gửi liên tiếp hai ba lá cả!

Kim Em chun mũi:

- Sao Cung biết? Bộ Cung từng gửi thư tình cho cô nào rồi hử?

Cung không ngờ đối phương lại hỏi vặn một câu oái oăm như vậy, liền dờ người ra;

- Đâu có...

Cung chỉ nói được hai tiếng rồi tắc tị, mặt đỏ rần tới mang tai. Nhưng số thằng Cung hôm nay chưa phải đã xui tận mạng. Đúng vào lúc nó có nguy cơ biến thành thằng người gỗ Pinocchio thì tiếng trống vào học thành linh vang lên khiến Kim Em hấp tấp chạy ra xếp hàng, quên phắt thằng Cung đang ngồi trơ thổ địa bên cạnh.

Sau lần đó, mỗi khi trò chuyện với Kim Em, Cung không dám mở miệng hỏi han về những lá “thư tình” kia thêm một lần nào nữa. Cung biết mình chẳng hiểu mô tê gì về “đề tài học búa” này, càng chất vấn càng tổ thốt ra những lời bá láp.

Cung không hỏi han, không chất vấn nhưng ngày ngày vẫn chuyện trò thân mật với “kẻ thù”. À, lúc này hai chữ “kẻ thù” đã không còn đúng với tâm trạng của Cung nữa rồi.

Từ ngày thằng Da Ngăm xuất hiện, Cung đã nhìn Kim Em bằng một con mắt khác. Nó không còn thấy con nhỏ này dễ ghét nữa. Thậm chí càng gần gũi, nó càng phát hiện Kim Em không những không dễ ghét mà còn có nhiều điểm đáng yêu mà trước đây không hiểu sao nó không nhìn thấy.

Chẳng hạn cả lớp đều biết Kim Em là một đứa “mít ứt”. Cung cũng biết và nó rất ghét cái hóti đụng đầu khóc đỏ của con nhỏ này. Nhưng lần la trò chuyện với Kim Em một thời gian, nó nhận ra sở dĩ Kim Em nhèo nhẽo nhão nhẹt như vậy chẳng qua do Kim Em là một đứa rất giàu tình cảm. Người giàu tình cảm là người có lòng trắc ẩn, là người dễ động mối thương tâm vậy thôi, chứ có gì khó hiểu đâu!

Và cũng vì là một đứa như vậy cho nên Kim Em không hờn giận ai được lâu. Chơi với bạn, tama hồn mỏng manh của Kim Em không chịu đựng được sự ghen ghét, sự lạnh nhạt hay sự căng thẳng. Bao giờ nó cũng muốn sống trong bầu không khí hòa thuận và vui vẻ. Thời gian qua, thằng Cung liên tục trêu chọc, nhạo báng và gây sự với nó một cách vô lối nhưng nó chỉ buồn tủi một lúc thôi còn sau đó bao giờ nó cũng là người mở miệng làm hòa trước. “Nó hiền ghê!”. Bây giờ mỗi lần nghĩ tới Kim Em, Cung đều mừng tượng ra hình ảnh của cô bạn trong đầu và thốt lên đầy cảm khái.

Sự thay đổi thái độ của Cung đối với Kim Em khiến tụi trong tổ ngạc nhiên quá thể.

Quý ròm nói với Tiểu Long:

- Thằng Cung này nó “tu” từ lúc nào thế không biết!

Tiểu Long gật gù:

- Nhờ tao khuyên nó đấy!

Quý ròm nhướn mắt:

- Xạo đi! Mà khuyên nó hồi nào?

- Thì những lần nó cãi cọ với Kim Em, tao chả nói “Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ thương lượng” là gì!

Tiểu Long vừa nói vừa nhe răng cười hì hì khiến Quý ròm tức điên.

Đương nhiên người sung sướng nhất trước chuyện này là tổ trưởng Hạnh. Nó đùa Kim Em:

- Kim Em làm sao mà bạn Cung dạo này hiền như bụt thế?

Kim Em cười:

- Kim Em có làm gì đâu!

Nhỏ Hạnh nhìn Hiễn Hoa, nháy mắt:

- Vậy chắc là nhờ Hiễn Hoa rồi?

- Chứ còn gì nữa! - Hiễn Hoa láu lỉnh - Tục ngữ có câu “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” mà! Cung ngồi gần Hiễn Hoa, “sáng” lên là phải rồi!

Thằng Cung nghe được, “xì” một tiếng:

- “Gần đèn thì nóng” thì có! Ngồi gần Hiễn Hoa tôi đổ mồ hôi ướt cả áo đây nè!

Nguồn: hgth /diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBGHq0bZ

8. Chương 08

Chương 8

Dĩ nhiên không thành viên nào của tổ 4 biết được nguyên nhân thực sự trong việc thay đổi tâm tính của Cung.

“Chiến dịch” trên ghẹo của đám quỷ còn 9A3 đối với tụi con gái 9A4 chỉ kéo dài có ba ngày.

Những lá thư đề nghị làm quen của phe mày râu bên ngoài cửa lớp bị phe tóc dài bên trong cửa lớp nhất loạt phủi hết xuống đất khiến “chiến dịch” lôm côm này chết yểu một cách thảm thương.

Vì chuyện nhăng nhít này chỉ lóe lên như lửa rơm, lại lóe lên khi tụi tổ 4 hầu hết đang nhõn nhõn ngoài sân nên không đứa nào nghĩ rằng sự chuyển biến trong lòng thằng Cung lại có liên quan mật thiết đến sự xuất hiện của thằng Da Ngăm lớp 9A3. Ngay cả con nhỏ Kim Em vô tâm và khờ khạo kia cũng không biết nốt.

Điều đó khiến thằng Cung mừng lo lẫn lộn. Mừng vì không đứa nào khám phá ra tâm trạng bất thường của nó. Không đứa nào biết rằng kể từ hôm thằng Da Ngăm lén lút đưa thư cho Kim Em, nó mới bắt đầu chú ý và quan tâm đến cô bạn cùng bàn. Và càng chú ý càng quan tâm đến Kim Em thì nó càng ghen tị với thằng Da Ngăm, càng không muốn Kim Em kết thân với thằng đó chút xíu nào. Còn lo là lo con nhỏ Kim Em hờ hững vô tình quá. Con nhỏ này chẳng hiểu biết cóc gì bụng dạ mình. Chắc nó tưởng mình dạo này đột ngột đằm tính là nhờ kiêng ăn các thứ nóng như thịt cá ớt tiêu hành tỏi?

Cung càng nghĩ ngợi càng bồn chồn, càng chẳng hiểu mình ra sao nữa. Nó sợ tụi bạn biết được những gì đang diễn ra trong lòng nó. Nhưng với Kim Em thì nó lại mong con nhỏ này hiểu ra tâm sự của nó đến chết được. Nó mong Kim Em hiểu ra và đừng gặp mặt, đừng nhận thư của thằng Da Ngăm nữa. Có vậy, Kim Em mới thực là bạn tốt của nó.

À, phải rồi! Mắt Cung chợt sáng lên. Mình phải tìm cách tặng quà cho nó. Người ta vẫn thường bày tỏ tình cảm quý mến bằng cách tặng quà. Chị Lệ nó vẫn thường nhận được cả khối quà của bạn trai vào dịp lễ Tết, cả vào ngày Phụ nữ 8/3 nữa.

Nhưng lúc này mới nhập học, còn lâu lắm mới đến Tết. Lâu lắm nữa mới đến ngày 8/3.

Cung xòe các ngón tay tính đếm một hồi và thở một hơi dài sườn sượt. Như vậy thì chẳng biết đến chừng nào nó mới có dịp tặng quà cho Kim Em. Thằng Da Ngăm sau lần thập thò bên cửa sổ đã thôi liên lạc với Kim Em. Nhưng biết đâu một ngày nào đó nó sẽ lại đột ngột hiện ra, sẽ lại quấy nhiễu sự yên tĩnh trong lòng Cung. Kim Em chẳng từng vui vẻ với nó là gì!

Tính tới tính lui một hồi, Cung thấy chỉ còn cách tặng quà nhân ngày sinh nhật của Kim Em. Nhưng kẹt một nỗi, Cung không biết Kim Em sinh ngày mấy tháng mấy. Nó chỉ biết Kim Em tuổi Tí, bằng tuổi với nó.

Cung có thể vờ hỏi mượn sổ liên lạc hoặc phiếu báo điểm của Kim Em nhưng trong các thứ này lại không có những con số nó cần. Ngày tháng năm sinh của học sinh chỉ có trong sổ học bạ hoặc sơ yếu lý lịch, nhưng những loại sổ sách quan trọng này lại được cất giữ trên văn phòng, Cung không mong gì đụng tới.

Cung “vấn kế” chị Lệ:

- Muốn biết ngày tháng sinh của một ai đó, chị làm sao hỏi chỉ?
- Một ai đó là ai?
- Một người bạn cùng lớp chẳng hạn.
- Quá dễ.

Cung hỏi hộp:

- Quá dễ?
- Ừ. Hỏi thẳng người đó là biết liền.
- Tưởng sao, hỏi thẳng thì nói làm gì! - Cung xui lơ - Làm sao không hỏi thẳng mà vẫn biết cơ!
- Không hỏi thẳng ư? - Lệ đập đập hai tay lên má - Thế thì chị chẳng biết! Nhưng tại sao lại không hỏi thẳng nhỉ?

Cung không đáp lời bà chị, mặt thờ ra. Nếu ngay cả chị Lệ cũng không biết làm sao thì có lẽ mình buộc phải dẹp quách ý định tặng quà!

- Nhưng em muốn biết ngày tháng năm sinh của ai đó để làm gì thế? - Lệ lại hỏi.
- Chị hỏi làm gì?

Lệ nheo mắt:

- Em không nói chị cũng biết! Em định tặng quà sinh nhật cho ai chứ gì?

Cung giật thót:

- Không phải đâu, chị đừng có đoán lung tung!

Lệ nhìn lom lom vào mặt em:

- Em đừng có giấu chị. Hỏi ngày tháng sinh của một người nào đó thường chỉ là muốn biết ngày sinh nhật của người ta thôi.

Lần này không tìm ra lý lẽ để phản bác, Cung làm thỉnh ngoảnh đầu ra cửa. Nó muốn tránh ánh mắt xoi mói của bà chị.

Lệ mỉm cười:

- Chị nói đúng không?

Biết không thể chối được, Cung hít vào một hơi:

- Đúng.
- Là một cô bạn nào, đúng không?

Cung muốn hít thêm một hơi nữa để lấy bình tĩnh nhưng lồng ngực đã đầy căng. Nó đành thở ra:

- Đúng.

Mắt Lệ long lanh:

- Ai vậy?

Cung càu nhàu:

- Em không nói đâu! Chị đừng có tọc mạch vào đời tư của em!

Lệ cười khúc khích:

- Chà, “đời tư của em” cơ đấy! Ghê nhỉ?

Tiếng cười của Lệ làm Cung nổi quạu:

- Chứ chẳng lẽ chỉ có chị mới có đời tư? Chỉ có chị mới được quyền tặng quà cho bạn trai và được bạn trai tặng lại?

- Làm gì mà em sừng cò lên như thế! - Thấy ông em đỏ mặt tía tai như con gà chọi, Lệ đầu dụi - Chị chỉ muốn biết đó là cô bạn nào để giúp đỡ em thôi mà!

- Giúp đỡ?

Lệ gật đầu:

- Ủ, chị sẽ giúp em điều tra ra ngày sinh nhật của bạn đó.

Cung bán tín bán nghi:

- Thật không?: Sao khi này chị bảo là chị không biết?

- Khi này em hỏi bất ngờ quá, chị chưa kịp nghĩ ra.

- Còn bây giờ thì chị nghĩ ra rồi?

- Ủ, chị vừa nghĩ ra một cách hay lắm!

Cung chớp chớp mắt:

- Cách gì thế?

- Nhưng em nói cho chị biết đi đã! - Lệ ranh mãnh - Cô bạn mà em định tặng quà là ai thế?

Đắn đo một thoáng, Cung cắn môi:

- Là... Kim Em.

- Kim Em? - Lệ như không tin vào tai mình - Là cô bé mà em ghét cay ghét đắng đó hả?

Cung ngó lơ chỗ khác:

- Em chỉ ghét nó trước đây thôi.

Lệ tỉnh quái:

- Còn bây giờ thì sao?

- Chẳng là sao cả!

Lệ vẫn không buông tha:

- “Chẳng là sao” nghĩa là hết ghét rồi chứ gì?

Cung sượng sùng:

- Em chả biết!

Rồi Cung nhăn nhó nhìn chị:

- Nhưng thôi chị đừng hỏi nữa. Bây giờ chị chỉ cho em cách điều tra ra ngày tháng sinh của Kim Em đi!

- Em đợi chị một chút!

Nói xong, Lệ vói tay lại chồng tập, rút ra một tờ giấy trắng rồi cầm bút hí hoáy viết một loạt các dãy số:

Cung cúi đầu nhìn vào tờ giấy, ôm đầu ca cẩm:

- Trời ơi, giờ này mà chị còn bắt em học toán! Em có nhờ chị...

- Em đừng sốt ruột! - Lệ cắt ngang lời than vãn của ông em - Đây là những bài toán mẹo liên quan đến việc điều tra của em.

Vừa nói Lệ vừa chỉ tay vào các dãy số và dụi dụi giảng giải cho Cung.

Lệ nói tới đâu, mắt Cung sáng lên tới đó. Cung là học sinh trung bình trong lớp, nó học môn toán khá ỉ ạch. Nhưng không hiểu sao những bài toán mẹo này nó lại nghe đâu hiểu đó, thông suốt quá cỡ. Chưa bao giờ nó thấy môn toán đem lại ích lợi thiết thực cho con người như vậy. Vì thế, chưa bao giờ nó học toán say sưa đến như vậy.

Cuối cùng, không kèm được hào hứng trước phương pháp điều tra độc đáo của bà chị, Cung láu táu chìa tay ra:

- Chị đưa cây bút đây, em làm thử xem!

Sau khi dợt đi dợt lại nhuễn nhừ, Cung sung sướng đặt bút xuống bàn và toét miệng nịnh nọt:

- Thật không ngờ em lại có bà chị thông minh như thế!

Kim Em không biết tất cả những điều đó nên hôm sau thấy Cung xích lại gần và chìa ra trước mặt nó một tờ giấy trắng, hăng hái đề nghị:

- Cung có bài toán này hay lắm, Cung biểu diễn cho Kim Em xem nghen!

Kim Em ngạc nhiên đến sững sờ. Trong lớp, Kim Em là một trong bốn đứa học yếu nhất. Nhưng thằng Cung kia cũng chẳng khá hơn nó là bao. Cung xếp hạng trên Kim Em chẳng qua là nhờ ở hoa tay của Cung. Năm ngoái, chính nhờ có tài vẽ mà Cung ngoi lên được ở môn sinh vật của cô Hạ Huệ và môn địa lý của thầy Quảng, điểm trung bình thi học kỳ và cuối năm nhờ hai môn này cũng được kéo lên theo. Chứ còn môn toán, Cung học làng nhàng, dứt khoát không khá hơn Kim Em.

Thế mà hôm nay cái đứa học toán bình bình đó xích lại gần nó hăm hở bàn chuyện “toán”, lại còn đòi “biểu diễn” nữa, bảo Kim Em không trở mặt ra sao được.

Thằng Cung nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên gương mặt bạn, liền mỉm cười:

- Bộ Kim Em tưởng tôi nói đùa hả?

- Không, không, Kim Em có tưởng gì đâu! - Kim Em ấp úng - Chỉ có điều... chỉ có điều...

- Chỉ có điều tưởng tôi nói giỡn?

- Không phải thế! - Kim Em bối rối - Có điều Kim Em thấy lạ quá. Xưa nay trong lớp mình Kim Em chỉ thấy có Quý là hay trở tài...

Quý ròm là “thần đồng toán”, là vua giải câu đố, lừng danh toàn trường. Cung biết rõ điều đó nên nó chẳng buồn ghen tị. Nó chỉ nói:

- Nhưng hôm nay đến lượt tôi.

Rồi không để Kim Em kịp thắc mắc tiếp, Cung nhịp nhịp tay lên tờ giấy, hăng giọng:

- Kim Em xem này! Bây giờ chúng ta sẽ làm một bài toán cộng 5 hàng, mỗi hàng gồm 4 chữ số. Tôi viết một hàng, Kim Em viết một hàng, xen kẽ nhau...

Cung mới nói tới đó, Kim Em đã che miệng cười khúc khích:

- Trời, tưởng gì! Làm toán cộng ai làm chẳng được...

- Tất nhiên toán cộng thì ai làm cũng được! - Cung điềm nhiên - Nhưng ở đây Cung sẽ ghi trước đáp số của bài toán vào một mẩu giấy nhỏ, sau khi chúng ta viết đủ 5 hàng, Kim Em cộng lại xem có đúng với đáp số tôi đã cho trước hay không.

Kim Em nhìn Cung nghi ngờ:

- Cung vừa viết vừa tính toán để những con số sẽ ăn khớp với cái đáp số kia chứ gì?

Cung nhún vai:

- Với một bài toán 5 hàng, trong đó có những hàng do Kim Em tự viết, không ai có thể tính toán được! Hơn nữa, Kim Em vừa viết xong dãy chữ số của mình, tôi sẽ viết tiếp theo ngay, không thềm nghĩ ngợi lâu lắc đâu. Không tin thì Kim Em cứ thử xem!

Kim Em trong bụng bán tín bán nghi nhưng vẫn gật đầu:

- Thôi được, Cung viết trước đáp số ra đi!

Chỉ đợi có vậy, Cung xé một mẩu giấy nhỏ và khum tay che kín, bí mật ghi vào đó một con số. Xong, nó vo tròn tờ giấy và đưa cho Kim Em, mỉm cười:

- Kim Em giữ cái “cắm nang” này đi!

Kim Em giữ viên giấy trong lòng bàn tay trái, tay phải hươ bút, giục:

- Kim Em viết nha!

- Để tôi viết trước!

Nói xong, Cung nhanh nhẹn viết ra giấy một dãy chữ số: 2564

Kim Em lập tức viết tiếp vào bên dưới: 9872. Vừa viết, Kim Em vừa nhắc chừng:

- Kim Em viết xong, Cung phải đặt bút viết liền, không được suy nghĩ nhen!

- Yên tâm đi!

Cung gật đầu và đúng như nó nói, Kim Em vừa nhắc tay lên là nó tuôn ngay một dãy chữ số, chẳng buồn nghĩ ngợi: 0127.

Lại tới lượt Kim Em: 5405

Lại tới Cung, nhanh như máy: 4594.

Viết xong hàng cuối cùng, Cung buông bút, neho mắt nhìn Kim Em:

- Bây giờ Kim Em cộng lại đi!

Không đợi Cung giục, Kim Em đã lúi húi cộng:

_2564

_9872

+0127

_5405

_4594

Cung liếc chừng Kim Em, chốc chốc lại hỏi:

- Xong chưa?

Nó hỏi đến lần thứ ba thì Kim Em đã cộng xong bài toán:

- Rồi.

- Đáp số bao nhiêu?

- 22562

Kim Em nhìn Cung, tò mò:

- Đáp số Cung ghi trong tờ giấy có đúng như vậy không?

Cung cười bí hiểm:

- Thì Kim Em cứ mở ra xem đi!

Kim Em hồi hộp mở tờ giấy vo tròn trong tay. Và khi nhìn thấy con số trong đó, nó bật kêu lên kinh ngạc:

- Trời đất, bộ Cung có tài tiên tri hay sao thế?

Cung cười tít mắt:

- Kim Em thấy lạ không?

- Lạ.

- Giải không?

- Giải.

Cung nhiệt tình:

- Kim Em có muốn trở thành nhà tiên tri như tôi không?

- Muốn! - Kim Em háo hức - Cung chỉ cho Kim Em đi! Làm sao Cung biết trước được đáp số hay thế?

Cung chỉ tay vô bài toán:

- Thật ra cũng chẳng có gì cao siêu đâu. Đây nhé, dãy số đầu tiên, tôi ghi là 2564 đúng không?

- Đúng.

- Vậy thì đáp số của bài toán sẽ là 22562.

Kim Em ngơ ngác:

- Làm sao Cung biết đáp số sẽ là 22562?

Kim Em hỏi cặn kẽ quá khiến Cung ú ớ. Nó chỉ học tắt từ chị Lệ nó, chứ nó đâu phải là “thần đồng toán” Quý rôm. Nó đâu có đủ trình độ để phân tích, lý giải tại sao đáp số của bài toán năm tầng này lại ra như thế. Chị Lệ nó chỉ bày nó thêm số 2 vào đằng trước chữ số đầu tiên, và trừ đi 2 ở chữ số cuối cùng. Nó cứ nhắm mắt nhắm mũi làm theo đúng “bài bản”, chẳng buồn thắc mắc xa xôi như con nhỏ Kim Em lộn xộn này.

- Giải thích rõ ràng điều này dài dòng lắm, nói tới tới cũng chưa xong đâu! - Cung lấp liếm bằng cách ra oai - Kim Em chỉ cần biết thêm số 2 vào chữ số đầu tiên và trừ đi 2 ở chữ số cuối cùng là được!

Kim Em nhú mày nhìn vô bài toán, lẩm bẩm:

- Thì ra thế! Con số 2564 biến thành 22562 chính là theo nguyên tắc này!

- Đúng vậy! - Cung gật gù, ra vẻ một thầy giáo hào phóng không tiếc lời khen với học trò - Kim Em thông minh ghê!

Học sinh yếu Kim Em từ trước đến giờ chưa được ai khen thông minh, nay nghe thằng Cung khen vung lên như thế thì sung sướng lắm. Và vì quá sung sướng nên nó không buồn vận vẹo bắt bí “thầy giáo” về chuyện tại sao thêm 2 trừ 2 rắc rối kia nữa. Nó hỏi sang chuyện khác:

- Thế còn những dãy số xen kẽ? Làm sao Cung tính toán cho khớp với đáp số đã cho sẵn? Hay là Cung ghi bừa?

- Ghi bừa sao được mà ghi bừa! - Cung vỗ tay lên ngực - Có quy luật hẳn hoi ấy chứ!

- Quy luật gì?

Cung chỉ tay lên các dãy số:

- Sau dãy số đầu tiên của tôi là tới dãy số của Kim Em, đúng không?

- Đúng.

- Rồi sau đó tới dãy số của tôi rồi lại tới dãy số của Kim Em rồi cuối cùng lại tới dãy số của tôi, đúng không?

- Đúng.

- Bây giờ Kim Em xem kỹ nhé!k - Cung liếm môi - Trừ dãy số đầu tiên, còn ở bốn dãy số tiếp theo, Kim Em có thấy gì đặc biệt không?

Kim Em nhìn chăm chăm vô các con số, chẳng thấy gì đặc biệt, chỉ thấy mắt hoa lên:

- Không.

- Kim Em nhìn kỹ đi. Ở hàng thứ hai, khi Kim Em viết 9872 thì dãy số tiếp theo của tôi là 0127, còn ở hàng thứ tư Kim Em viết là 5405 thì dãy số kế tiếp của tôi lại là 4594...

- À, Kim Em hiểu rồi! - Kim Em mừng rỡ reo lên - Hề Kim Em viết số là 9 thì Cung viết số 0, Kim Em viết số 8 thì Cung viết số 1, có nghĩa các chữ số của Cung bao giờ cũng hợp với chữ số của Kim Em để thành 9...

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Cung khen Kim Em:

- Không ngờ tôi nói một, Kim Em đã hiểu mười!

- Cung chỉ nói!

Kim Em lớn lên. Nó lớn lên mà mặt tươi roi rói.

Nhưng bài toán trên đây chỉ là khúc dạo đầu. Đó không phải là mục đích chính của Cung. Mục đích chính của Cung là khám phá cho được ngày sinh nhật của Kim Em.

Vì vậy, sau khi đợi cho sự phấn khởi trong lòng Kim Em lắng xuống, Cung tươi tỉnh nói tiếp:

- Bài toán mẹo vừa rồi thực ra chưa phải là trò xuất sắc nhất. Tôi còn một trò tuyệt cú mèo hơn nhiều! - Dòm quanh không thấy Quý ròm đâu, Cung ưỡn ngực ba hoa - Quý ròm mà thấy tôi trở tài cũng phải lé mắt nữa là!

Thằng Cung đúng là có biệt tài quảng cáo. Nghe nó huênh hoang, Kim Em thấy bụng dạ nôn nao quá chừng:

- Trò gì vậy? Cung “biểu diễn” cho Kim Em coi đi!

Thấy con nhỏ khờ khạo này rơi ngay chóc vào chiếc bẫy của mình, Cung khoái chí gục gặc đầu:

- Bây giờ thế này nhé!

Cung nín thở liếc Kim Em:

- Tôi không biết ngày sinh tháng đẻ của Kim Em, đúng không?

- Ờ.

Thấy Kim Em không lộ vẻ gì nghi ngờ, Cung tiếp tục hươ tay hùng hồn:

- Bây giờ Kim Em viết ngày tháng sinh của mình ra giấy thành một dãy chữ số. Viết bí mật thôi, đừng cho tôi biết.

Thấy Kim Em ngệt mặt chờ mình nói tiếp, Cung vội vã giục:

- Kim Em viết ra đi!

Kim Em liền hí hoáy viết:

- Xong chưa? - Cung ngoảnh mặt đi chỗ khác, hỏi hộc hởi.

- Xong rồi.

- Tất cả là mấy chữ số?

- Ba chữ số.

- Bây giờ Kim Em đảo ngược ba chữ số đó lại.

- Đảo ngược là sao?

Cung từ tốn giải thích, vẫn không quay đầu lại:

- Thí dụ như Kim Em sinh ngày 3 tháng 12 thì con số sẽ là 312. Con số đó đảo ngược lại sẽ là 213.

Kim Em “à” một tiếng rồi cúi xuống làm theo chỉ dẫn của Cung.

- Xong chưa?

- Rồi.

Cung háng giọng:

- Bây giờ Kim Em đã có hai con số phải không?

- Phải.

- Kim Em hãy lấy số lớn trừ cho số nhỏ!

Kim Em lại lui cui trừ.

- Trừ rồi.

Cung nhíp tay lên bàn:

- Hiệu số gồm mấy chữ số?

- Ba chữ số.

- Bây giờ Kim Em cho tôi biết số đầu tiên là số mấy, tôi sẽ nói ra hai chữ số còn lại.

- Số đầu là số 6.

Cung gật gù:

- Vậy hai số tiếp theo là số 9 và số 3.

- Ôi, Cung tài thật đấy! - Kim Em không nén được sự sốt, nó reo lên và tròn xoe mắt nhìn Cung - Làm sao Cung biết được hay vậy?

Vẻ thán phục của Kim Em khiến Cung sướng rên. Nhưng Cung chưa vội mừng. Có giữ vẻ thản nhiên, nó chìa tay ra:

- Kim Em đưa tờ giấy Cung xem thử có đúng không?

Kim Em không biết “ý đồ” của đối phương, hí hửng đẩy tờ giấy tới trước mặt Cung:

- Nè, Cung xem đi!

Cung lén thử liếc vào tờ giấy:

Đập vào mắt Cung là bài toán trừ đơn giản:

$$962 - 269 = 693$$

Cung suy nghĩ chớp nhoáng: Con số 962 là con số không phân tích được, đây là con số đảo ngược. Con số ban đầu chính là con số 269. Như vậy Kim Em sinh ngày 26 tháng 9. Hôm nay là 20 tháng 9, còn đúng sáu ngày nữa, may quá! Nếu chẳng may Kim Em sinh vào 19 tháng 9 hoặc trước đó nữa thì kế hoạch tặng quà của mình kể như phá sản!

- Cung chỉ cho Kim Em bí quyết đi! Làm cách nào Cung biết được hai chữ số đó?

Tiếng Kim Em nôn nóng vang lên cắt đứt sự nghĩ ngợi lan man trong đầu Cung.

Nó quay lại nhìn cô bạn gái, toét miệng cười:

- Có gì đâu! Trong những bài tính trừ mà số trừ và số bị trừ là hai con số đảo ngược thì kết quả là chữ số chính giữa của hiệu số bao giờ cũng là số 9, còn hai chữ số đầu và đuôi cộng lại cũng bằng 9! Không tin thì Kim Em tìm một con số khác rồi thử làm lại xem!

Cung nói tới đâu, Kim Em gật đầu lia lịa tới đó. Mắt nó nhìn “nhà thông thái” Cung đầy ngưỡng mộ khiến “nhà thông thái” có cảm tưởng mình đang ngồi trên mây. May mà con nhỏ Kim Em khờ khạo kia không hỏi tới “tại sao trong những bài toán như vậy, chữ số ở giữa của hiệu số buộc phải là số 9 và tổng của số đầu và số đuôi cũng là 9?”. Nếu nó hỏi các cơ kiểu đó, chắc chắn “nhà thông thái” sẽ bí rì, chắc chắn “nhà thông

thái” sẽ rơi bịch từ trên mây xuống đất. Mà rơi từ đâu chứ từ trên mây xuống đất thì đau lắm, có khi nằm ngay cán cuốc chứ chẳng chơi!

Nguồn: hghth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBGiwLsn

9. Chương 09

Chương 9

Sáu ngày không phải là quãng thời gian ít ỏi. Nhưng đó là nói trong trường hợp khác và với một người nào khác. Còn với thằng Cung và trong hoàn cảnh của nó hiện nay thì sáu ngày chẳng là cái củ khoai tây gì.

Cung chưa kịp nghĩ ra nên mua tặng nhỏ Kim Em món quà gì nhân ngày sinh nhật thì “vèo” một cái đã còn năm ngày. “Vèo” một cái nữa, chỉ còn bốn ngày. Rồi “vèo, vèo”, còn hai ngày. Thời gian đúng là trôi nhanh như tên bắn, như vó câu qua cửa sổ! Ông bà ta ngày xưa ví von chẳng sai chút nào! Lần đầu tiên trong đời, Cung nghĩ đến thời gian. Y như các triết gia.

Khi chỉ còn một ngày, nghĩa là ngày mai là ngày sinh nhật của Kim Em thì “triết gia” Cung đã hoang mang lắm.

Ăn cơm trưa xong, nó ra ngồi đong đưa trên chiếc ghế xích đu trước hiên, chau mày tự lự. Mua gì nhỉ? Khi này “tra cứu” trên sách báo, Cung thấy người ta khuyên nên tặng quà sinh nhật bằng giày dép, mũ nón, áo quần. Nhưng tặng những thứ đó cho Kim Em, Cung thấy ngượng ngượng sao ấy. Cung nghĩ đó là quà tặng của người lớn chứ không phải của trẻ con. Tự dưng mình mua tặng cho Kim Em một chiếc áo đầm thì thật kỳ cục! Cung lẩn thẩn nghĩ. Chưa kể mua những thứ đó thì lắm tiền quá, Cung tự lượng sức mình, thấy không kham nổi.

Trong báo người ta cũng khuyên nên tặng sách, đĩa nhạc, băng phim, nhưng với điều kiện phải biết người được tặng thích loại sách gì, nhạc gì, phim gì. Mà chuyện đó thì Cung mù tịt. Trước nay chưa bao giờ Cung trò chuyện với Kim Em về những đề tài văn hóa nghệ thuật sang trọng này. Nó mở miệng ra chỉ toàn chọc phá hoặc gây gổ. Gần đây nó mới làm hòa với Kim Em, nhưng cũng chẳng được mấy ngày, lại phải dành hết thời gian và tâm trí vào việc theo dõi thằng Da Ngắm bên 9A3 và điều tra về ngày sinh tháng đẻ của Kim Em.

Cung tiếc hùi hụi đã không tìm đọc “tài liệu” sớm hơn. Nếu biết sớm, sáng nay nó đã dò hỏi Kim Em về những ý thích của đôi phương, nó sẽ biết Kim Em thích đọc sách hay thích xem phim, thích Boyzone hay mê Spice Girls rồi.

Cung không biết, cho nên loay hoay một hồi đầu óc vẫn chẳng sáng sủa lên tẹo nào. À không, nó có nảy ra được một ý. Lén vào phòng chị Lệ nó để “nghiên cứu” và “tham khảo”.

Lệ có một ngăn tủ riêng cất giữ những quà tặng. Thỉnh thoảng, vào những lúc Lệ mở “kho tàng” lôi ra từng thứ để trên bàn tản mần ngắm nghía, Cung có nhìn thấy. Nhưng lúc đó nó chẳng quan tâm lắm nên không rõ đó là những thứ gì.

Hóa ra toàn những món gì đâu! Cung vừa lục lợi ngăn tủ của bà chị vừa làu bàu. Nó ngắm những chiếc vỏ ốc, những cục đá tròn tròn, những gốc cây quắn queo và những bông hoa không bằng ánh mắt thờ ơ. Chẳng hiểu tại sao chị Lệ lại nâng niu cất giữ những thứ vô vẩn vô tích sự này nhỉ! À, những món quà hấp dẫn như bánh trái chắc bà chị mình đã xơi sạch hết rồi, những thứ không ăn được thì dồn cả vào đây!

Cuối cùng, Cung cầm lên một con chó bằng thủy tinh, mân mê một lát rồi gục gặc đầu: Chỉ có món này là coi được. Con chó nom thật là hay! Nhưng rồi Cung bỗng nhú mồm: Tại sao bạn của chị Lệ lại tặng con chó mà không tặng một con gì khác kia? Con mèo hoặc còn tỏ trông dễ thương hơn và hợp với con gái hơn chứ!

Nhưng Cung chỉ thắc mắc một chút xíu thôi. Rồi nó hiểu ngay: Bạn chị Lệ tặng món quà này bởi vì chị Lệ tuổi Tuất, cầm tinh con chó. Khám phá đơn giản đó khiến óc Cung lóe lên: Phải rồi, tại sao mình không tặng cho Kim Em một con chuột bằng thủy tinh nhỉ? Kim Em tuổi Tý, bằng tuổi với mình, tặng con chuột là hay nhất. Một con chuột thủy tinh vừa ngộ nghĩnh, vừa có ý nghĩa lại vừa rẻ tiền.

Cung quyết định chớp nhoáng và lập tức phóng như bay ra khỏi nhà. Túi đá đè nặng mấy ngày nay trên ngực nó như có ai thỉnh linh nhắc đi. Nhìn nó vừa chạy vừa nhảy chan sao trên đường đến hiệu sách thì biết!

Nhưng Cung chỉ tung tăng hớn hở từ lúc đó cho đến khi đi ngủ thôi. Sáng hôm sau, mọi chuyện đâm ra khác hẳn. Sáng hôm sau, sự nặng nề lại trở lại với Cung. Túi đá trên ngực nó hôm qua ai nhắc đi nay lại đặt nguyên về chỗ cũ, không xê xích một li.

Suốt hai tiết học, nó ngồi nghe giảng bài thì ít mà len lén đánh mắt sang phía Kim Em thì nhiều. Đã bao nhiêu lần, nó định đưa món quà xinh xắn cho Kim Em nhưng rốt cuộc lại ngần ngại. Chỉ tại con nhỏ Hiền Hoa kỳ đà cản mũi đấy thôi! Nó ngồi thù lù ngay chính giữa bàn, làm sao mình có thể hiên ngang tặng quà cho Kim Em được! Cung tự trấn an và bực bội nhét con chuột thủy tinh vào sâu trong túi quần, đợi giờ ra chơi.

Nhưng rồi Cung bỗng phát hiện ra giờ chơi cũng chẳng giúp gì cho nó. Bởi khi tiếng trống ra chơi vang lên, nhỏ Hiền Hoa đã tót ra khỏi chỗ ngồi, Cung vẫn chẳng thấy mình dạn dĩ lên chút nào. Thậm chí khi chỉ còn lại mình nó và Kim Em, Cung càng thấy bối rối hơn. Có Hiền Hoa ngồi che chắn ở giữa dù sao cũng đỡ. Hiền Hoa đi rồi, buộc đối diện trực tiếp với Kim Em, Cung không những cảm thấy khó nói mà còn không dám nhìn thẳng vào mặt Kim Em.

-Bữa nay Cung làm sao thế? - Thấy thái độ thằng Cung có vẻ khác lạ, Kim Em tròn mắt hỏi:

Cung ấp úng:

- À, à... có gì đâu...

Kim Em vẫn nhìn Cung đau đầu:

- Kim Em thấy Cung không giống như mọi bữa.

Kim Em ngồi làm thinh, thằng Cung đã “không giống mọi bữa” rồi. Kim Em cao hứng mở miệng hỏi, Cung càng “không giống mọi bữa” hơn nữa.

Nó lúng túng định đưa tay lên gãi đầu, nhưng vừa rút tay ra khỏi túi quần, sức nhớ đang cầm con chuột thủy tinh, nó vội nhét tay phải vào lại trong túi và đưa tay trái lên gãi.

Thấy thằng Cung gãi đầu mà cũng phân vân lựa chọn tay trái tay phải, Kim Em ngạc nhiên tột độ:

- Cung làm sao thế?

Kim Em lặp lại câu hỏi khi nãy.

-À, à... có gì đâu...

Cung cũng ngượng ngịu lặp lại câu trả lời. Miệng trả lời nhưng trong bụng Cung tức lắm. Không phải tức Kim Em mà tức chính nó. Kim Em đã hỏi như thế, nghĩa là vô tình tạo cơ hội thuận lợi để nó giải thích, thế mà nó lại không đủ can đảm để nói tại sao nó phải gãi đầu bằng tay trái.

Mình đúng là đồ thổ đế! Cung tự mắng mình. Cứ vui vẻ đáp “Tại tay phải tôi đang cầm một món quà!” thì đã chết ai. Dĩ nhiên sau đó Kim Em sẽ hỏi tiếp “Quà gì vậy hở Cung?”. Và mình sẽ trả lời tiếp “Quà sinh nhật chứ quà gì?”. Tối đây chắc chắn Kim Em sẽ ngờ ngợ “Sinh nhật ai vậy?”. Mình sẽ hùng hồn “Sinh nhật Kim Em chứ sinh nhật ai?”. Vừa nói mình vừa rút con chuột thủy tinh trong túi chìa ra trước mặt Kim Em. Nhìn thấy một món quà xinh đẹp như vậy, bất cứ đứa con gái nào cũng sẽ reo lên “Ồi, đẹp quá!”. Nhỏ Kim Em chắc còn reo to hơn những đứa khác, vì nó mập hơn tiếng reo đương nhiên phải khỏe hơn. Biết đâu sau khi reo xong nó còn cảm động thốt lên “Cung tốt với Kim Em ghê, tốt hơn thằng Da Ngăm bên 9A3 gấp một tỉ lần!”.

Cảnh đối đáp mà Cung mừng tượng trong đầu càng êm ái bao nhiêu, nó càng nguyên rửa mình tươi bởi bấy nhiêu. Bởi cái cảnh đó chắc chắn sẽ không có dịp xảy ra trong thực tế, vì thời cơ đã qua mất rồi. Bây giờ chỉ còn cách chủ động nói thẳng. Nhưng Cung biết mình không đủ gan. Nói vòng nó còn không dám hướng chỉ là nói thẳng.

Nghĩ ngợi một hồi, chẳng biết phải mở miệng cách nào và xem chừng giờ chơi cũng sắp hết, Cung buồn tình đứng dậy bỏ ra khỏi lớp.

- Cung đi đâu đó?

Kim Em nói với theo, ngạc nhiên thấy bạn mình bữa nay không hiểu sao trông ngơ ngác như người mất hồn.

- Ra ngoài cho mát!

Cung đáp gọn lỏn và lần ra đứng trước hành lang, tay vẫn nắm chặt món quà nhỏ trong túi.

Bình tĩnh! Phải bình tĩnh! Cung tự nhủ, mặc dù nó không rõ tại sao nó lại nhút nhát đến thế, điều trước nay chưa từng xảy ra với một đứa thích đùa giỡn chọc phá như nó. Tặng quà cho một bạn gái cùng lớp là chuyện bình thường và tự nhiên, Cung biết thế nhưng nó cảm thấy mình chẳng tự nhiên và bình thường tạo nào, thế mới khổ!

Nhưng lúc này Cung muốn bình tĩnh cũng chẳng được. Tội bạn chạy nhảy la hét ồm ồm trước mặt, thỉnh thoảng lại có một đứa phi như ngựa dọc hành lang và tông thẳng vào người khiến nó không làm sao sắp xếp các ý nghĩ trong đầu cho ngay ngắn được.

Cung cau có nhìn ngang ngó ngửa một lúc và cuối cùng tặc lưỡi chui vào... nhà vệ sinh. Tất nhiên Cung lần vào đó không phải với nguyên nhân thúc bách như mọi người.

Nó vào đó, đóng chặt cửa để... lấy can đảm. Nó rút con chuột thủy tinh ra cầm tay, tượng tưởng cánh cửa trước mặt là Kim Em và bắt đầu... diễn tập: "Tặng Kim Em nè" - "Ôi, con chuột xinh quá, Cung tặng Kim Em thật hở?" - Thật! Quà sinh nhật cho Kim Em đấy, Kim Em là tuổi con chuột mà..."

Cung một mình đóng hai vai, đối đáp trơn tru và mạch lạc. Nếu có ai bắt gặp Cung trong tình cảnh này hẳn sẽ tiên đoán trong tương lai Cung sẽ là một nghệ sĩ sân khấu hoặc một diễn viên điện ảnh lừng danh của nước nhà, có thể là của cả thế giới nữa, tất nhiên lúc đó sàn diễn hoặc sàn quay của nghệ sĩ Cung sẽ không chật chội, bít bùng và có mùi thoang thoang như thế này.

Nhưng khổ nỗi, ngay cả lúc này Cung cũng chỉ có thể đồng dạng khi diễn tập một mình thôi. Đến khi thao dượt đầu đó thuần thục, Cung đỉnh đạc chui ra khỏi nhà vệ sinh và hiên ngang phóng trở về lớp, chắc hẳn phen này mọi chuyện sẽ xuôi chèo mát mái, không ngờ vừa đối mặt với Kim Em, dũng khí trong lòng Cung tự dưng bay biến đầu mất và dĩ nhiên là những lời hay ý đẹp đã chuẩn bị vất vả gian nan kia cũng nhanh chóng bay biến theo.

Vì tất cả những lẽ đó mà suốt hai tiết học cuối, đầu Cung không nhét vô một chữ. Tay chân xụi lơ, nó biết mọi chuyện thế là đã kết thúc. Tóm lại, mình chỉ là một thằng ngốc, một thằng hèn, một đứa cù lần, cả một tên quỳnh, một con người chả ra gì, một công dân vô tích sự, sống trên đời chỉ tổ chật đất, nên chết quách để lấy chỗ cho những người khác sống. Cung lên án mình thậm tệ. Cung ghét cay ghét đắng mình. Cung chán mình quá.

Cung chán mình đến nỗi lúc tan học, bước ra tới cổng rồi nó vẫn còn thần thờ, vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì trước mắt, ngay cả chị Lệ nó đứng ngay trước cổng đời nó, nó cũng không nhận ra.

- Cung! - Lệ gọi giật.

Cung ngoảnh lại, chớp chớp mắt:

- Ủa, chị đi đâu đấy?

Câu hỏi của ông em khiến Lệ kinh ngạc:

- Trưa nay chị hẹn đến đón em ra chợ để đi chợ hàng giùm mẹ mà! Em quên rồi sao?

Cung quên thật. Nghe bà chị nhắc, nó buột miệng "à" lên một tiếng và đưa tay vỗ vỗ trán:

- Em quên mất. Nghe chị nhắc, em mới nhớ.

Lệ tò mò nhìn em:

- Bữa này làm gì em có vẻ thần thờ vậy?

- À, chẳng có gì đâu!

Cung chối biến, miệng đáp lời chị nhưng mắt thì đảo dác nhìn về phía cổng trường.

Nhác thấy Kim Em cặp kè với Hiền Hoa đi lẫn trong đám bạn đang chen nhau tuôn ra cổng, Cung nghe tay mình bỗng nhiên lạnh ngắt. Thế là Kim Em sắp ra về. Thế là từ giờ đến sáng mai mình sẽ không còn dịp nào gặp nó. Thế là món quà này muốn tặng chắc phải đợi đến sang năm. Đang tuyệt vọng, chợt một ý nghĩ lóe lên trong óc Cung.

Cung quay phắt sang Lệ:

- Chị giúp giùm em chuyện này nhé!

- Chuyện gì vậy?

Cung rút tay ra khỏi túi quần và rụt rè xòe ra:

- Chị đưa vật này cho con nhỏ đó giùm em.

Lệ tròn mắt nhìn con chuột thủy tinh trên tay Cung, mặt lộ vẻ sửng sốt. Nhưng Lệ chỉ ngạc nhiên một thoáng, rồi ngược nhìn em:

- Con nhỏ nào vậy?

Cung đảo mắt nhìn quanh. Lúc này Kim Em và Hiền Hoa đã tách ra khỏi đám đông và đang đi sóng đôi trên lề đường bên phải, dọc dãy hàng rào song sắt bao quanh trường.

- Con nhỏ đi bên trái đó!

Cung chỉ tay theo Kim Em và Hiền Hoa, lí nhí mách nước.

Lệ tủm tỉm:

- Chị biết rồi. Đó là nhỏ Kim Em phải không?

Trước vẻ mặt bên lên của Cung, Lệ vui vẻ cầm lấy con chuột và nhanh nhẹn nhấn bàn đạp:

- Em đợi ở đây nhé!

Cung gật đầu, nhưng nó không làm theo lời chị Lệ nó. Nó không đủ can đảm đứng tại chỗ. Nó sợ khi nhận được món quà, Kim Em sẽ ngoảnh đầu lại tìm nó. Mà nó thì lại không có gan chạm mặt Kim Em trong lúc này.

Cung lui vào nấp sau gốc cây bên đường, không dám thò đầu ra, hồi hộp chờ đợi.

Cung không phải đợi lâu. Nhoáng một cái, chị Lệ nó đã quành xe lại.

- Cung ơi, Cung!

Không thấy ông em nhát cáy đâu, Lệ cao giọng gọi.

Nhưng Cung không xuất hiện nay. Đợi chị nó kêu năm lần bảy lượt, nghĩa là áng chừng Kim Em và Hiền Hoa đã ngoặt quanh góc phố rồi, Cung mới thập thò bước ra khỏi chỗ nấp.

- Lại đây! - Lệ ngoắt Cung, cười tươi - Con nhỏ đó hiền khô, nó có ăn thịt em đâu mà sợ!

Cung ngượng ngịu leo lên xe ngồi sau lưng bà chị, bụng phấp phồng muốn hỏi kết quả mà không dám.

Chừng như đoán biết tâm trạng ông em, Lệ vừa đạp xe vừa thông báo:

- Chị đã đưa quà cho nhỏ Kim Em rồi. Chị nói “Của bạn Cung tặng em nè”.

Cung nuốt nước bọt:

- Nó có nói gì không?

- Nó hỏi chị là ai. Chị nói chị là chị của em. Nó có vẻ rất ngạc nhiên. Nó cầm lấy con chuột thủy tinh, ngắm nghía, mặt mày thích thú lắm. Rồi nó nhờ chị gửi lời cảm ơn em.

Lệ kể tới đâu, mặt mày Cung tươi rói lên tới đó. Đến khi bà chị nói xong câu cuối cùng, Cung thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hóa ra tặng quà cho bạn gái không phải là chuyện gì ghê gớm, hóa ra cuộc đời đáng yêu hơn nó tưởng, hóa ra khi này ở trong lớp nó muốn chết để nhường chỗ cho người khác sống là một ý nghĩ quá xá bá láp. Cuộc sống đâu phải lúc nào cũng nên khóc, cũng có những lúc nên cười nữa chứ!

Tối hôm đó, Cung mơ một giấc mơ tuyệt đẹp. Chưa bao giờ nó mơ được một giấc mơ đẹp như thế.

Nguồn: [hgth /diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBGw5uhB](http://hgth/diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBGw5uhB)

10. Chương 10

Chương 10

Đúng như “triết gia” Cung phần khởi kết luận (lúc này Cung có vẻ triết gia hơn là họa sĩ), cuộc đời không phải lúc nào cũng nên khóc mà còn có những lúc nên cười. Nhưng từ kết luận đó có thể suy ngược lại: Cuộc đời không phải lúc nào cũng nên cười mà còn có những lúc rất ư là nên khóc!

Chiều hôm qua, quá hào hứng trước sự thành công rực rỡ của việc tặng quà, Cung không còn đầu óc đâu nghĩ đến sự oái oăm đó của cuộc đời.

Mà cái sự đảo ngược buồn vui đó bắt nguồn từ sự đảo ngược vị trí của hai con nhỏ Kim Em và Hiền Hoa.

Chiều hôm qua, rõ ràng Cung nhìn thấy nhỏ Kim Em đi bên trái còn nhỏ Hiền Hoa đi bên phải và nó đã căn cứ theo những gì mắt thấy tai nghe để hướng dẫn cụ thể cho bà chị.

Nhưng trở trêu thay, khi Cung rụt đầu vào sau gốc cây thì hai con nhỏ ác hơn kia lại thành linh đỗi chỗ: con nhỏ Kim Em nổi hứng lẩn sang bên phải khiến con nhỏ Hiền Hoa lọt sang bên trái và bất ngờ vớ được món quà trời cho mà bụng dạ cứ mù mù mờ mờ, không hiểu đầu của tai nheo ra làm sao. Nếu thằng Cung biết được sự tình treó ngoe đó thì tối đó nó đã không đại mơ một giấc mơ lãng phí như vậy.

Thằng Cung không biết nên sáng hôm sau nó vô lớp bằng đôi chân rụt rụt rề rề. Thấy trong bàn chỉ có mỗi Kim Em, nó lỉnh quính nhét cặp vào ngăn, mắt ngượng ngập ngó lơ chỗ khác.

Nhưng rồi thấy ngó lơ vẫn không ăn thua gì, vẫn thấy bụng nhồn nhột sao ấy, Cung tính chuồn ra ngoài sân.

Nhưng Cung vừa dợm bước, Kim Em đã lên tiếng:

- Đạo này Cung tốt với bạn quá há!

Câu nói của Kim Em làm Cung giật thót: Con nhỏ này bản lĩnh ghê! Tặng quà cho nó, mình mắc cỡ muốn chết mà nó tỉnh queo!

Cung đành quay lại, bẽn lễn:

- Tốt gì đâu! Đó chỉ là món quà nhỏ thôi mà!

Kim Em chớp mắt:

- Lớn nhỏ đâu có quan trọng. Quan trọng là xinh xắn. Kim Em chưa từng thấy một món quà nào xinh như thế.

Lời khen của Kim Em khiến Cung nở từng khúc ruột. Và nó thầm cảm ơn Kim Em quá xá. Nó không ngờ con nhỏ này thường ngày trông lơ khờ, chậm chạp lại có tài ăn nói như thế. Nó giúp Cung bình tĩnh biết bao!

Và khi đã bình tĩnh thì con người ta thường khoái ba hoa. Cung cũng thế:

- Tôi nghĩ mãi mới chọn được món quà này đây! Công phu ghê lắm!

Kim Em mỉm cười:

- Người được tặng chắc sẽ rất cảm động khi nghe Cung nói thế!

Kim Em dẫn Cung đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cung không ngờ Kim Em lại ý nhị đến vậy. Thay vì xưng “Kim Em” thì Kim Em lại xưng là “người được tặng”. Ừ, xưng “người được tặng” nghe nó “ẩn dụ” hơn, “văn hoa” hơn và nhất là thùy mị nét na hơn. Phải là cao thủ trong khoa nói xa nói gần mới có thể diễn đạt điều thậm khó nói đó một cách dễ dàng và tài tình như thế.

Cung sung sướng:

- Người tặng cũng rất cảm động khi nghe Kim Em nói thế!

Kim Em không biết Cung đang muốn tập tành ý nhị, tập tành nói xa nói gần. Nó cười khúc khích:

- Thế ra cả người tặng lẫn người được tặng đều cảm động?

Cung cười toe toét:

- Tôi hy vọng thế!

Kim Em chợt mơ màng:

- Kim Em không biết Hiễn Hoa sẽ nghĩ gì...

- Có gì đâu mà nghĩ! - Cung tưởng Kim Em sợ Hiễn Hoa trêu chọc, liền nhanh nhẩu trấn an - Bạn bè tặng quà cho nhau là chuyện bình thường, nhất là quà sinh nhật.

- Quà sinh nhật ư? - Kim Em thốt nhiên nhìn sững Cung - Sao Cung biết hôm qua là sinh nhật của Hiễn Hoa?

Tối lượt Cung nhìn sững Kim Em. Nó hỏi mà bụng thót lại:

- Kim Em nói sao?

- Kim Em thắc mắc là làm sao Cung biết hôm qua là ngày sinh nhật của Hiễn Hoa.

Tối đây thì Cung đã mơ hồ có chuyện chẳng lành. Nó lắp bắp:

- Tôi đâu có nói hôm qua là ngày sinh nhật của Hiễn Hoa.

- Là thật! - Kim Em ngơ ngác - Hôm qua chính Cung gửi tặng quà cho Hiễn Hoa kia mà!

Mặt mày Cung lúc này tái ngắt. Và chỉ cần suy nghĩ một thoáng, nó đã hình dung ra đầu đuôi sự việc. Thế ra chiều hôm qua chị Lệ nó đã đưa con chuột thủy tinh cho Hiễn Hoa chứ không phải cho Kim Em. Cung hoang mang hiểu ra chính bà chị bộp chộp của nó đã hại nó. Nó chẳng biết tại sao chị nó lại có thể vấp phải một nhảm lẫn tai hại như thế.

Trong khi Cung mặt nhăn mày méo thì Hiễn Hoa ôm cặp bước vào. Vừa thấy Cung, nó cười vui vẻ:

- Cảm ơn Cung nhé! Hôm qua Hiễn Hoa đem con chuột về nhà, mấy đứa cháu cứ gọi là thích mê!

Cung khẽ liếc Hiễn Hoa, làu bàu:

- Không có gì!

Hiễn Hoa có vẻ bất ngờ trước thái độ kém niềm nở của Cung. Mới hôm qua đây Cung còn hào phóng tặng quà cho nó, hôm nay mặt mày bỗng dưng lại xụ xuống một đồng bảo nó không ngờ ngang sao được!

Hiễn Hoa cười gượng gạo:

- Hôm nay Cung ốm hử?

- Ừ!

Cung lăm lì đáp. Rồi không nói không rằng, nó vù ra cửa, bỏ mặt hai đứa con gái đứng nghệt mặt nhìn nhau.

Nhưng nỗi ám ức của Cung không dừng lại ở đó.

Giờ ra chơi, thằng Da Ngăm mất tăm mất tích cả tuần nay lại bất thần xuất hiện.

Đã vậy, vừa thấy thằng nhãi đáng ghét đó ló đầu vào cửa sổ, Kim Em đã hí hửng chạy lại tiếp chuyện.

Cung ngồi gằm mặt trên bàn, kín đáo liếc mắt về phía “hiện trường”. Lần này, thằng Da Ngăm không giấu giếm thư từ như bữa trước nhưng nó và Kim Em trò chuyện tíu ta tíu tít trông bắt xốn con mắt.

Cung tức lắm. Tức nhất là trước khi về chỗ ngồi, Kim Em còn nói:

- Ủ, chiều nay khoảng năm giờ Kim Em tới!

Tại Cung thính như tài mèo. Kim Em nói khẽ nhưng nó vẫn nghe rõ mồn một. Nhưng chẳng thà Cung đừng nghe. Nghe xong lời “hẹn hò” đó, Cung có cảm giác như ai nện búa vào ngực mình. Nó nghiến chặt răng, ngậm miệng để khỏi phát ra những tiếng ken két đầy hậm hực.

Suốt buổi sáng hôm đó, Cung chẳng muốn nhấc tay nhấc chân, nó chép bài một cách uể oải, chữ chạy lua nhua như cua bò. Cứ nghĩ đến chuyện món quà của Kim Em tới phút chót bỗng lại đi lạc qua Hiên Hoa là ngực nó lại nặng chình trịch. Nếu hôm qua Kim Em nhận được món quà sinh nhật của mình, chắc sáng nay nó sẽ không vồn vã và thân mật với thằng Da Ngăm đến thế. Nó sẽ hiểu ra so với thằng Da Ngăm, mình tốt với nó hơn gấp vạn lần. Chắc chắn nó sẽ không “hẹn hò” với thằng kia một cách nồng n뜨 như vậy.

Cung càng nghĩ càng ức. Lúc ra về, nó lại gần Kim Em, vờ nói:

- Chiều nay tôi ghé nhà Kim Em mượn cuốn bài tập đại số nhé!

Kim Em gật đầu:

- Ủ, bấy giờ Cung tới đi!

Biết ngay mà, trước bảy giờ bạn dung dăng dung dẻ rồi, đâu có tiếp bạn bè được! Cung cay cú nhủ bụng và lắc đầu:

- Bấy giờ tôi không tới được.

Rồi nhìn thẳng ào mắt Kim Em, Cung cố làm ra vẻ ngây thơ:

- Năm giờ tôi tới có được không?

- Năm giờ hở? - Kim Em chép miệng - Giờ đó Kim Em không có nhà.

Cung liếm môi:

- Kim Em đi chơi hở?

Không nhận ra vẻ hờn giận trong câu hỏi của Cung, Kim Em mỉm cười:

- Đi chơi đâu mà đi chơi! Kim Em đi trám răng.

Xạo ơ là xạo, nhà người làm như ta không biết tổng bụng dạ nhà người vậy! Được rồi, để ta giả “độc chiêu” xem nhà người đối đáp như thế nào! Cung cố nén bất bình, giả bộ reo lên:

- Ôi, Kim Em đi trám răng ở đâu vậy, tôi đi với! Mấy ngày nay răng tôi nhức ơ là nhức. Nhức tới hai ba cái lận.

Thực ra Cung chả đau răng bao giờ. Nó chỉ phịa để bắt bí Kim Em. Nhưng con nhỏ lờ khờ này vẫn vui vẻ:

- Cung muốn đi thì năm giờ tới nhà Kim Em rồi tụi mình cùng đi!

Cung không ngờ Kim Em lại đồng ý dễ dàng như vậy, liền ngớ ra. Như người va phải cột, phải mất một lúc nó mới ấp ửng mở miệng được:

- Kim Em nói thật đấy hở?

- Thật chứ! Năm giờ Cung nhớ tới nhé!

Nói xong, Kim Em rẽ trái lật đật đuổi theo Hiền Hoa lúc này đã sắp tới góc phố.

Chiều đó Cung y hẹn, năm giờ đã lò dò tới nhà Kim Em.

Kim Em dắt xe đứng đợi sẵn ngoài cổng. Thấy Cung trở tới, nó lấy cuốn bài tập đại số để trong giỏ xe đưa cho bạn:

- Cung giữ đi! Đưa trước, sợ lát nữa quên.

Rồi nó thản nhiên leo lên xe, thông thả dẫn đường. Cung chạy xe song song bên cạnh, chốc chốc lại đánh mắt sang Kim Em, bụng cồn lên bao nhiêu là câu hỏi. Nó không hiểu tại sao con nhỏ Kim Em khờ khờ này đã hẹn hò với thằng Da Ngăm mà còn dám dẫn nó đi theo. Hay là Kim Em tính chơi trò “tương kế tựu kế”, đưa nó tới chỗ nhà sĩ rồi bỏ nó lại đó, xách xe dông thẳng?

Cung loay hoay nghĩ ngợi, tự hỏi rồi tự trả lời, vẫn không thấy thỏa mãn tí ti ông cụ nào. Nó chán quá, bèn nghĩ qua chuyện khác:

- Kim Em nè.

- Gì hở Cung?

- Cái món quà hôm qua ấy mà.

- Cái con chuột thủy tinh đó hở?

- Ủ! - Cung ngập ngừng đáp, nó không dám ngọ nguậy đầu, mắt nhìn thẳng tới trước - Món quà đó không phải tôi mua để tặng cho Hiền Hoa đâu.

- Cung nói gì thế/ - Kim Em không hiểu.

Cung liếm cặp môi khô rang, nó một cách khó khăn:

- Tôi mua để tặng cho Kim Em đấy. Nhưng chị tôi lại đưa nhầm cho Hiền Hoa.

Tiết lộ của Cung khiến Kim Em sững sốt:

- Cung nói thật đấy hở?

- Thật. Hôm qua chẳng phải ngày sinh nhật của Kim Em là gì!

Kim Em chợt nhớ ra:

- À, thì ra hôm nọ Cung rủ Kim Em chơi trò đồ toán là để điều tra ngày sinh nhật của kim Em đấy?

Cung ngượng ngịu:

- Điều tra gì đâu! Chỉ để cho biết thôi.

Kim Em tò mò nhìn sang:

- Thế sao hôm qua Cung không đưa thẳng cho Kim Em mà nhờ bà chị đưa?

Trước câu hỏi oái oăm của bạn, Cung không biết phải nói sao. Nó ậm ừ một lát rồi quyết định chơi trò dóc tổ:

- Lúc ở trong lớp mãi nghe giảng tôi quên mất. Ra tới cổng mới sực nhớ, mà lúc đó thì Kim Em đã đi xa rồi. Sẵn bà chị có chiếc xe, thế là tôi nhờ...

Nói xong, chẳng nghe Kim Em ừ hử gì, Cung lăm lét ngó sang. Thấy nhỏ bạn chím chím cười, nó liền phần khởi đề nghị:

- Để hôm nào tôi mua tặng Kim Em món quà khác nhé.

- Không cần đâu! Nghe Cung nói vậy là Kim Em vui rồi.

- Kim Em nói thật đấy hở?

Buột miệng xong, sức nhớ mình hỏi đúng cái câu Kim Em vừa hỏi khi nãy, Cung bèn phì cười.

Kim Em định hỏi Cung cười gì thế nhưng nhác thấy căn nhà có tấm bảng “Nha sĩ Kim” hiện ra trước mắt, nó liền lật đật tắt vô, nói:

- Tới rồi đó.

Cung bắt chước Kim Em, ngoặt xe vô lề, ngạc nhiên hỏi:

- Nhà này hả?

- Ủ.

Kim Em gật đầu dắt xe vào nhà.

Căn nhà của nha sĩ Kim lẽ đường rất hẹp nên bệnh nhân tới khám và chữa trị phải dắt xe vào bên trong. Nhà có hai phòng, phía sau là phòng khám, toan hoản mấy mét vuông, phía ngoài rộng hơn là nơi để xe, sát tường bày ra một bộ xa lông và hai chiếc băng ghế dài để khách ngồi chờ.

Cung bật chân chống xe, đứng lơ ngơ chưa kịp bước lại chỗ ngồi thì từ bên trong một người đi ra.

Thằng Da Ngăm! Cung giật nảy khi nhận ra đối phương. Trời đất, sao nó lại ở đây? Bộ thế giới bao la này hết chỗ hẹn rồi hay sao mà nó và Kim Em lại hẹn hò ngay tại chỗ khám răng?

Thằng Da Ngăm dường như nhận ra Cung. Nó nhìn Cung mỉm cười rồi quay sang Kim Em:

- Kim Em vào đi! Mẹ tôi đang chờ đấy!

Đợi Kim Em khuất sau cánh cửa phòng khám, thằng Da Ngăm bước lại chỗ Cung:

- Bạn cũng học bên 9A4 phải không?

Cung gật đầu.

Thằng Da Ngăm nheo mắt:

- Bạn cũng đi khám răng hả?

Cung lắc đầu:

- Không. Tôi đi chung với Kim Em.

Thằng Da Ngăm ngồi xuống ghế và ngoắt Cung, giọng thân thiện:

- Vậy thì ngồi đây chơi.

Cung ngồi xuống và đưa mắt nhìn quanh:

- Đây là nhà của bạn hở?

- Ủ. Nha sĩ Kim là mẹ tôi.

- Ra vậy.

Thằng Da Ngăm nói tiếp:

- Nhưng mẹ tôi chỉ khám buổi chiều thôi, ban ngày đi làm ở bệnh viện. Mà một tuần cũng chỉ khám có ba buổi nên khách phải chờ, có khi phải hẹn trước.

Cung ngờ ngợ:

- Thế hôm trước bạn đưa tờ giấy gì đó cho Kim Em...

Thằng Da Ngăm cười:

- Kim Em đến đây mấy lần đều không khám được, lúc thì tới trễ, lúc thì đi không đúng ngày. Kim Em tới lần thứ ba thì gặp tôi. Tôi nhận ra ngay Kim Em là học sinh trường mình.

Cung gật gù:

- Tôi hiểu rồi. Vậy mấy lần bạn gặp Kim Em trên trường là để hẹn ngày giờ tới khám...

- Thì vậy! - Thằng Da Ngăm toét miệng cười - Nếu không thì không biết đến bao giờ. Mà mẹ tôi nói Kim Em sâu tới ba cái răng lặn. Lại bị ăn vô tới tủy, ghê lắm!

Thằng Da Ngăm rùn vai vẻ sợ hãi khiến Cung bật cười. Tự nhiên nó thấy thằng Da Ngăm không còn đáng ghét nữa. Thế ra những viên giấy thằng Da Ngăm gửi cho Kim Em không phải là thư đòi làm quen như những đứa nhí nhỏ kia. Thế ra thằng Da Ngăm là đứa đoàng hoàng tử tế và mấy ngày qua nó đã bực bội và ầm ỨC một cách vô cớ.

Thốt nhiên Cung nghe lòng nhẹ nhõm quá chừng. Ngực nó đã thôi chèn đá. Và trong mắt nó lúc này, cuộc đời tự nhiên đẹp lên quá xá cỡ, ngó đâu cũng chỉ thấy toàn một màu hồng.

À không, ngó đâu cũng được, trừ ngó vô trong. Bởi vì lúc ngó vô trong, Cung bỗng tái mét mặt khi thấy Kim Em chậm rãi đi ra và đưa tay vẫy nó:

- Kim Em xong rồi, giờ tới lượt Cung đó. Vô đi!

Nguồn: hgth /diendan/showthread.php?20633-Kinh-van-Hoa-Tap-32-Ben-ngoai-cua-lop#ixzz2OBH32toc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-32-ben-ngoai-cua-lop>